

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Mai 2009

Cifrul blestemat

„Spre slava Ta, uniți!”

Istoria neștiută a scribilor

666, CNP-ul și cipul – diversivne pentru a ascunde adevărata problemă

SUMAR

14

7

10

16

26

Editorial

3 Cel mai bun plan

Gabriel Dincă

Devoțional

4 Când Dumnezeu lucrează

Ion Buciuman

Spiritual

7 „Unde este Mielul?”

Pavel Burlacu

Istorie biblică

10 Istoria neștiută a scribilor

Laurențiu Ionescu

Din viața bisericii

14 „Spre slava Ta, uniți!”

Laurențiu Gherghe

Credința de fiecare zi

16 Cifra blestemată

Florin Lăiu

Credința de fiecare zi

20 666, CNP-ul și cipul – diversiune pentru a ascunde adevărata problemă

Viorel Dima

Sănătate

26 Și masa are vremea ei...

dr. Ionel Bratu

Știri

28

Pagina copiilor

30 Un Dumnezeu al luminii

Beatrice Lăpădat

De la inimă la inimă

31 „Dacă Mă iubiți...”

Csaba Gyula László

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVI, MAI 2009

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csaba Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

Cel mai bun plan

De câte ori nu vi s-a întâmplat să faceți planuri pentru viitor pentru a constata că nu au fost cele mai bune, ba, dimpotrivă, au fost chiar un adevărat eșec. Poate că v-ați întrebat de ce nu ați reușit sau unde ați greșit. Apostolul Iacov ne avertizează împotriva lipsei de înțelepciune de a face planuri fără să ținem cont de voia lui Dumnezeu: „Ascultați, acum, voi care ziceți: 'Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie și vom câștiga!' Și nu știți ce va aduce ziua de mâine! Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur care se arată puțințel, și apoi piere. Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceți: 'Dacă va vrea Domnul, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru.'” (Iacov 4,13-15)

Să ne gândim la experiența lui Ghedeon. După un lung dialog cu Dumnezeu și după ce primește, în cele din urmă, mai multe semne care îi confirmă călăuzirea divină, Ghedeon acceptă chemarea de a merge la luptă împotriva madianiților. Ceea ce ne atrage atenția în mod deosebit este diferența de a planifica cu privire la acest război.

Un plan diferit

Pentru acest război, Ghedeon face o strategie de luptă în urma căreia strânge o armată de 32.000 de soldați, dar, pentru această biruință, Domnul avea un plan diferit. Numărul de 300 de soldați era suficient pentru a-i înfrânge pe madianiți, dar Ghedeon strânsese un număr mult mai mare pentru a-i garanta reușita. Atunci când noi facem planuri pentru viața noastră, pentru luptele pe care le ducem, avem tendința de a îngrămădi cât mai multe resurse, cât mai multe relații, cât mai multe... Gândiți-vă cât de greu a fost pentru Ghedeon când din 32.000 de soldați a mai rămas cu 300. Practic, el a devenit din general de armată un simplu căpitan. Poate că în mintea lui se întreba: „Cum să luptăm cu 300 de soldați împotriva unei armate care aproape nu poate fi numărată? Cum să mergem la război fără sabie, fără sulită și echipament adecvat, ci numai cu trâmbițe, urcioare și făclii? Ce fel de strategie de luptă este aceasta? Cine poate să aștepte biruința în fața unei armate ca nisipul mării cu un astfel de efectiv și cu o astfel de strategie de luptă?”

Oare i se cerea lui Ghedeon să „sară în aer”? Nu, ci pur și simplu să pășească prin credință pe câmpul de luptă. A fost destul de greu acest lucru, dar Dumnezeu l-a ajutat pe Ghedeon să învețe să meargă prin credință, să accepte planul lui Dumnezeu ca fiind mai bun, deși lucrul acesta nu putea fi văzut cu ochii fizici, ci doar cu cei spirituali.

Planurile lui Dumnezeu sunt cele mai bune

Atunci când faci un plan, gândește-te că Dumnezeu ar putea avea o soluție mai bună. După o noapte de pescuit fără niciun rezultat, Petru se gândea, probabil, să meargă acasă, dar Isus avea un plan mai bun pentru el. După ce a ascultat de cuvântul lui Isus, au prins atât de mulți pești, că începeau să li se rupă mrejele (Luca 5,4-8). Apostolul Pavel avea dorința de a-i distruge pe creștini, dar Dumnezeu avea un alt plan pentru el.

„Planurile noastre nu sunt întotdeauna și planurile lui Dumnezeu. El poate vedea că este cel mai bine pentru noi și pentru cauza Sa să refuze chiar și cele mai bune intenții ale noastre, așa cum a făcut în cazul lui David. Dar putem fi siguri de un lucru: că îi va binecuvânta și îi va folosi pentru înaintarea cauzei Sale pe aceia care se consacră pe ei înșiși și tot ceea ce au spre slava Sa. Dacă El consideră că este cel mai bine să nu le satisfacă dorințele, va compensa refuzul dăruindu-le dovezi ale iubirii Sale și încredințându-le o altă lucrare.

În grija Sa iubitoare și în interesul arătat față de noi, adesea Cel care ne înțelege mai bine decât ne înțelegem noi înșine refuză să ne lase să căutăm în mod egoist satisfacerea propriei ambiții. Nu ne permite să trecem pe lângă îndatoririle comune, dar sfinte, care se află chiar lângă noi. Adesea, aceste îndatoriri reprezintă chiar pregătirea esențială pentru o lucrare mai înaltă. Deseori, planurile noastre eșuează tocmai pentru a avea succes acelea pe care le are Dumnezeu pentru noi.

Nu suntem niciodată chemați să facem cu adevărat un sacrificiu pentru Dumnezeu. El ne cere să-I cedăm multe lucruri, dar, dacă facem așa, nu renunțăm decât la ceea ce ne stânjenește în calea noastră către cer. Chiar și când ni se cere să renunțăm la acele lucruri care în sine sunt bune, putem fi siguri că Dumnezeu ne pregătește un bine și mai mare. În viața viitoare, tainele care aici ne-au necăjit și dezamăgit ni se vor desluși. Vom vedea că rugăciunile noastre aparent neascultate și așteptările noastre zadarnice s-au numărat printre binecuvântările cele mai mari.

Trebuie să privim fiecare îndatorire, oricât de umilă, ca fiind sacră, pentru că ea reprezintă o parte din serviciul față de Dumnezeu. Rugăciunea noastră zilnică ar trebui să fie: 'Doamne, ajută-mă să fac tot ce pot mai bine. Învăță-mă cum să fac o lucrare mai bună. Dă-mi energie și voioșie. Ajută-mă să aduc în ceea ce fac slujirea iubitoare pe care a înfăptuit-o Mântuitorul.'” (Ellen White, *Divina vindecare*, ed. 1997, p. 457)

Gabriel Dincă este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

Când Dumnezeu lucrează

„Eu sunt Domnul și, în afară de Mine, nu este niciun Mântuitor! Eu am vestit, am mântuit, am prorocit, nu sunt străin între voi, voi Îmi sunteți martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu! Eu sunt de la început și nimeni nu izbăvește din mâna Mea; când lucrez Eu, cine se poate împotrivi?” (Isaia 43,11-13)

In acest pasaj biblic, Dumnezeu întreabă dacă este cineva care poate să-I împiedice lucrarea atunci când El se află în plină activitate. Răspunsul la această întrebare este: Categorie, nu! Și totuși nu ar trebui să ne grăbim cu un răspuns dogmatic și definitiv. În istoria care ne privește și ne implică pe noi, oamenii, dureros de adevărat, urmările deciziilor și acțiunilor omenești ne sunt prea cunoscute pentru a nu fi luate în considerație. În cele ce urmează, nu vom examina gradul de implicare al elementului uman în istoria mântuirii, ci vom da curs gândurilor față de care Dumnezeu Însuși ne ia drept martori ai veridicității spuselor Sale.

Ion Buciuman
este pastor în distric-
tul Labirint, București.

Superioritatea scopurilor și a planurilor Sale

Când Dumnezeu lucrează, și El Se află permanent de serviciu, putem fi siguri că planurile Sale ținesc spre cea mai bună finalitate, atât în ceea ce ne privește pe noi și interesele noastre, cât și în ceea ce privește slava și onoarea Sa. Când Dumnezeu lucrează, ne putem aștepta ca oamenii și demonii să întreprindă acțiuni curajoase de a umbri sau de a întuneca scopul acțiunilor Sale, dar dincolo de efectele imediate, aparent câștigătoare în favoarea răului, planul Său se va realiza spre o și mai mare și mai explicită și convingătoare bună intenție.

Un exemplu biblic va fi suficient pentru a ilustra această realitate transcendentă a lucrării lui Dumnezeu cu noi și în favoarea mai binelui nostru. Viața și experiența lui Iosif, fiul lui Iacov, rămân mai mult de cât o demonstrație vie a existenței, puterii și lucrării lui Dumnezeu în favoarea celor care Îl caută și Îl iubesc din toată inima.

Încă de foarte timpuriu, Dumnezeu a onorat orientarea spirituală a lui Iosif, descoperindu-i scopul și planurile pe care El le avea cu întâiul născut al Rahelei. Rodul iubirii de-o viață a lui Iacov se va materializa într-o experiență plină de lumină și de strălucire, în care Iosif va stăpâni peste întreaga familie a tatălui său. Era de așteptat ca descoperirea unei asemenea perspective să nu fie ușor de acceptat nici de către frații săi și nici chiar de către părinții lui.

În spiritul mării revolte începute în cer, diavolul a urmărit cu înverșunare răsturnarea lucrării lui Dumnezeu față de omul providenței care a fost Iosif. Mai întâi, Satana a exacerbă reflexele paterne ale lui Iacov, astfel că prin haina deosebită, gelozia fraților lui Iosif să devină cât se poate de agresivă și de virulentă împotriva omului ales și a visurilor sale. Aceștia nu s-au dat înapoi de la nicio practică sau metodă care ar fi putut să zădărnicească demersul ascendent al vieții lui Iosif. Aparent ei reușiseră, dar coborârea lui Iosif în Egipt nu era o îndepărtare de idealul propus de Dumnezeu, ci, mai degrabă, o amplă dezvoltare a acestuia. Mai târziu, soția stăpânului său egiptean avea să continue ofensiva împotriva planurilor de mărire, dar nici chiar amnezia paharnicului imperial nu a fost în stare să curme cursul evenimentelor care continuau să fie în mod evident în mâna lui Dumnezeu. Faraonul Egiptului a fost învrednicit cu Spiritul Profeteției tocmai pentru a da curs planurilor de creștere personală a lui Iosif. Casa imperială avea să fie binecuvântată în mod evident ca urmare a parcursului divin al evenimentelor, iar familia lui Iosif își va găsi scăparea și sprijinul necesar în timp de criză.

Supremația puterii și a acțiunilor Sale

Coborârea familiei lui Iacov în Egipt este în mod explicit o lucrare a Providenței, dar nu acesta era scopul principal al pelerinajului credinței lui Israel. Dumnezeu îi făgăduise poporului Său o țară, iar aceasta nu era nici pe departe delta mănoasă a Nilului. Ieșirea lui Israel din Egipt avea să fie o demonstrație glorioasă a supremației puterii și acțiunilor lui Dumnezeu în împlinirea scopului și a făgăduințelor Sale. În mintea copiilor lui Israel erau adânc ascunse cuvintele de speranță adresate părintelui lor Avraam. A fost necesară o largă desfășurare de forțe pentru a-l încuraja pe Israel să pornească și pentru a-l descuraja pe împăratul Egiptului să admită un asemenea plan.

Au fost zece semne ale puterii făcătoare de minuni și încă alte experiențe prin care Dumnezeul lui Israel Și-a arătat slava printre neamuri, pentru a aduce la îndeplinire o lucrare promisă pentru poporul Său. Cântarea lui Moise constituie un imn cu semnificații cosmice privind măreția puterii mântuitoare a lui Dumnezeu. El lucrează neobosit și stăruitor în aducerea la îndeplinire a planurilor și a promisiunilor Sale.

El păstrează și conduce

Din cele de mai sus rezultă îndestulător faptul că atunci când Dumnezeu lucrează, nimic și nimeni nu Îl se poate împotrivi. Am putea numi acest fenomen specific al Planului de Mântuire providență, sau pronie cerească. Putem deosebi două aspecte fundamentale ale acestei manifestări a lui Dumnezeu. În primul rând, El susține lucrarea creației Sale și, în al doilea rând, îndrumă și călăuzește cursul evenimentelor spre atingerea scopurilor Sale.

Vrăjmașul sufletelor și al lui Dumnezeu continuă să fie la fel de preocupat în a împiedica atingerea țințelor divine. Oamenii răuvoitori, evenimente nefericite, circumstanțe descurajatoare, amenințări și pericole de tot felul pot întuneca orizontul sufletului nostru căutător de lumină, puritate și bucurie cerească. Dar, dincolo de nori, cerul continuă să fie de un albastru pătrunzător. Noi vedem seninul cerului odată cu fumul și praful care înconjoară existența noastră cotidiană, dar, de la înălțimea norilor care încearcă să ne afunde în

descurajări și disperare, lumina cerului are o prospețime pe care arareori am avut ocazia să o contemplăm.

Asemenea celor șapte stele din Apocalipsa și asemenea oilor din pilda Bunului Păstor, viețile noastre se găsesc ascunse în mâna lui Dumnezeu. Nimeni nu ni le poate smulge din mâna Sa atâta vreme cât noi rămânem dedicați și credincioși Lui. Ezitățile și șovăielile noastre nu ar trebui să fie privite ca o fatalitate în calea propriei deveniri. În fiecare clipă și în fiecare ocazie din viață, noi avem șansa să ne restabilim votul de a fi ai lui Dumnezeu. Acest lucru îi dă dreptul să ne păstreze și să ne îndrume.

Cineva se poate îngrijora cu privire la cei care nu au luat încă o atitudine favorabilă față de Dumnezeu. Ne putem întreba cum lucrează El în viața celor care încă nu L-au ales. Întreaga omenire formează familia multicoloră

și multiculturală a lui Dumnezeu. Pentru fiecare ființă umană, El are un plan în ce privește binele viitor și veșnic. În această perspectivă, Tatăl cerească susține și ne conduce.

Dacă cineva se va împotrivi să nu accepte planul și călăuzirea divină pentru salvarea sa, va reuși, în cele din urmă, să reziste asaltului iubirii lui Dumnezeu, dar, atâta vreme cât mai este o cât de mică speranță, Dumnezeu va zăbovi în prag cu mâna streșină la ochi, în așteptarea celui pierdut și rătăcitor. În ultimă instanță, când întreaga lucrare a lui Dumnezeu va fi adusă la lumină în scenele finale ale istoriei, cei buni și cei răi vor fi uimiți și vor recunoaște deplina justificare a motivelor și acțiunilor lui Dumnezeu pentru noi. Putem începe de pe acum să ne repetăm cântările de laudă, mulțumire și recunoștință. Dumnezeu le merită pe toate în mod deplin.

A XXI-A CONVENȚIE ANUALĂ A ASI ROMÂNIA

ASI România vă invită să luați parte la cea de-a XXI-a Convenție Anuală care va avea loc în perioada 19-20 iunie, la Bacău, eveniment la care convocăm Adunarea Generală a membrilor ASI să participe la Adunarea Generală Electivă, care va avea loc vineri, 19 iunie 2009, la sediul Conferinței Moldova.

De asemenea, îi invităm pe toți membrii Bisericii Adventiste să ni se alăture la programul special de vineri seară, 19.06.2009, până sâmbătă seară, 20.06.2009, în incinta Casei de Cultură din Bacău, pentru a participa la momente de devoțiune, părtășie, mărturii personale, experiențe. De asemenea, se va prezenta bilanțul activității ASI, în perioada 2008-2009, și proiectele viitoare, iar sâmbătă seara se va încheia cu un concert – „Reuniuni Muzicale” – susținut de grupuri vocale și soliști din România.

Detalii suplimentare legate de înscriere, cazare și desfășurarea evenimentului puteți găsi pe site-ul nostru sau ne puteți contacta la tel: 0265.320.548, e-mail: office@asiromania.ro.

tel: 0265.320.548 / office@asiromania.ro / www.asiromania.ro

„Unde este Mielul?”

Pavel Burlacu, este pastor în districtul Iași – Sărărie, Conferința Moldova.

Vă invit să ne oprim la o experiență clasică a vieții de credință, cu scopul de a ilustra providența lui Dumnezeu pentru împlinirea nevoilor noastre fundamentale. Cu ajutorul Domnului, vom dezvolta tema din cuvintele lui Isaac: „Tată, unde este Mielul?” (Geneza 22,7) Aceste cuvinte, rostite de un tânăr credincios în vremuri străvechi, îi transmit fiecărei generații un mesaj vital.

Semnificații vaste

Întrebarea tânărului se încadrează în narațiunea de o vie intensitate emoțională a momentului numit generic: – „Încercarea credinței lui Avraam.”

Impresionant tablou! *Dis-de-diminează*, doi credincioși, făcând parte din generații diferite, pornesc să se închine la locul stabilit prin poruncă divină. Unul, bătrân, cu trăsături nobile, față demnă și tristă, ușor aplecat sub povara anilor, neobișnuit de tăcut și foarte atent să ocolească privirea întrebătoare și nevino-vată a fiului, pe care-l iubea ca pe însăși viața lui. Celălalt, un tânăr plin de viață, respectuos cu tatăl și atent la cerințele lui Dumnezeu. Cunoștințele și experiența celor doi sunt mult diferite, dar împărtășesc atât dorința de-a asculta chemarea Cerului, cât și frământarea ce-i cuprinde tot mai năvalnic: „Mielul!”

Rostită sincer, direct și simplu de tânărul Isaac, întrebarea are o încărcătură dra-

matică, iar așezată spre analiză în cadrul Planului de Mântuire, capătă o profunzime ce doar parțial poate fi explorată de omul muritor, lăsându-ne un vast câmp de studiu în veșnicie. Personal, găsesc în întrebarea: „Tată, unde este mielul?”, semnificații ample și dovezi puternice ale providenței iubitoare și permanente a lui Dumnezeu.

Percepții diferite

Pe neașteptate, Avraam este somat să probeze faptic loialitatea față de Dumnezeu. Întrebarea: „Unde este mielul?” plutea în aer, dar, odată rostită, adâncește o criză care avea deja puterea să cutremure un suflet sensibil și temător de Dumnezeu. Cu toată experiența de credință, Avraam era măcinat de întrebarea: „Ar fi oare posibil ca Isaac să fie Mielul?”

Pe de altă parte, Isaac, marcat de tăcerea neobișnuită a tatălui, era îngrijorat ca nu cumva, datorită bătrâneții, acesta să fi uitat esențialul în domeniul închinării. „Cuțit și foc” aveau, dar unde era „Mielul”?! Răspunsul dat tinerei generații, de cel trecut prin multe experiențe în umblarea cu Dumnezeu, este uimitor de simplu, clar și plin de credință: „Domnul va purta de grijă!” Până astăzi nu există un răspuns mai bun la situații extreme, vremuri de criză sau timpuri de strâmtorare.

Chiar dacă descifrarea sensurilor unor situații critice sunt percepute diferit de la o generație la alta, Dumnezeu este Singurul care poate purta de grijă. Trăirile pot fi diferite în funcție de experiențele acumulate, dar întrebarea fundamentală rămâne aceeași pentru toți: „Există cineva să mă scape de *păcatul* meu?”

Generații după generații – în fața rupturilor și pagubelor ireversibile produse de păcat, în fața bolilor, întristărilor, rușinii dureroase, dorințelor neîmplinite și altor crize inerente vieții pămâtenă – strigă la unison și invariabil: „Unde este Mielul să rupă pecetea” situațiilor noastre fără de ieșire și insuportabil de dureroase? (Apoc. 5,2-4)

Răspunsul Cerului

Și din cer se aude ca un tunet cu ecoul rostogolit peste tot pământul: „Să nu pui mâna pe băiat”, nu el este Mielul! Domnul Isus zice: „Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea, a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8,56). La indicația lui Dumnezeu, cu ochii credinței, a văzut ceea ce tot mai puțini mai văd, și anume că există un singur Miel, „Singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni – Omul Isus Hristos” (1 Tim. 2,5). După mulți ani de așteptare, într-o zi pe când mulțimile se îngrămădeau la Iordan s-a auzit predici nemairostate despre pocăință și botez, deodată un alt tânăr, implicat profetic în planul divin, ridică brațul cu solemnitate și anunță răspunsul Cerului la întrebarea lui Isaac: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică *păcatul* lumii!” (Ioan 1,29)

La alți câțiva ani după această declarație a celui „mai mare dintre proroci”, o mamă sfâșiată de durere ca de o sabie răsucită în inimă, re trăiește intens frământările strămoșului ei Avraam. „Oare El trebuie să fie Mielul?” Însă din cer nu mai vine răspunsul ca atunci. Nu s-a mai găsit Mielul înlocuitor. În mintea mamei îndurerate se învâlmănesc amintirile scumpe legate de acest Fiu trimis din cer. Parcă aude îngerul, simte mirosul greu al grajdului, aude povestirile păstorilor și magilor călăuziți de Providență, se gândeste la cuvintele și minunile Lui făcute în puterea lui Dumnezeu.

Două amintiri îi sunt extrem de dureroase. Nu poate uita cum a venit la Templu pentru acest Fiu doar cu *jertfa săracului*, fiindcă n-a avut un miel. Acum, privindu-L pe cruce, o chinuia întrebarea: „Oare trebuie ca El să fie Mielul?” Ce dureros și greu de suportat! Ea nu înțelegea că acolo, pe cruce, Cerul îi oferea omului condamnat la moarte Mielul înlocuitor. O altă amintire dureroasă trebuie să-i fi revenit Mariei în minte, fiindcă, prin analogie, se însoțea cu o speranță atât de mică, că n-ar fi îndrăznit s-o rostească. Tot la o sărbătoare de Paște *L-a pierdut pe Isus*, regăsindu-L abia după trei zile. Se putea oare repeta situația și după o pierdere de trei zile să-L aibă iarăși? Nu cumva spusele Sale repetate: „A treia zi voi învia”, s-ar putea împlini? Și s-au împlinit, făcând ca bucuria învierii lui Isus să-i marcheze veșnic pe cei credincioși.

Efecte unice

Fără jertfa de Miel și înviere, toate faptele mărețe ale Fiului Mariei ar fi rămas doar o demonstrație de forță supranaturală uimitoare și cam atât. În providența Sa, Dumnezeu avea ceva nespus mai bun pentru noi,

și anume, eradicarea păcatului și *continuarea Planului Original* al Creației. Mielul pe cruce, făcea ca *lumea vinovată*, dincolo de imaginație, s-ajungă *desăvârșit nevino-vată* prin primirea jertfei Sale. Niciunde providența lui Dumnezeu nu este atât de luminoasă ca la cruce. Prin lucrarea pe cruce, continuată în Sanctuarul ceresc, Isus nu se ocupa doar de câteva frunze ale copacului bolnav, ci punea securea chiar la „rădăcina pomului”. (Mat. 3,10)

În Mielul lui Dumnezeu lumea primea darul cel mai prețios pe care Universul îl putea da. De aceea, indiferența față de acest *dar* lasă omul fără altă cale de convingere cu privire la iubirea și providența lui Dumnezeu. De cancerul răului putem fi vindecați numai prin sânge dumnezeiesc și moarte urmată de învierea nașterii din nou lucrată de Duhul Sfânt (Rom. 5,5; Ezech. 36,25-27; Evrei 10,15-17). Fără sângele înlocuitor al Mielului, omul sugrumat de păcat ar fi coborât din criză-n criză, făcându-se din rău în mai rău, degradându-se continuu, chiar și repus în condițiile ideale, de o strălucire fără seamăn, ale Grădinii Edenului.

Starea inițială

Prin jertfa Sa, Mielul urma să înlăture nu doar păcatul cu relele ce bântuie lumea noastră, de la formele aparent minore până la cele strident odioase. El urma să înlăture cauza primară a răului și să obțină pe veci izvorul suferințelor și morții, aducând lumea la starea inițială în vederea continuării planului original al Creatorului. Aceasta este condiția absolut necesară pentru stabilirea și stabilitatea Împărăției ce urma s-o întemeieze la revenirea Sa.

Perspectiva „cerului și pământului nou” impune, sub toate aspectele, ca păcatul să fie șters înainte de înnoire. Biblia evidențiază deseori că, înaintea restabilirii Împărăției lui Dumnezeu, păcatul va fi eradicat prin iertare sau nimicire. „*Astăzi*” beneficiem de iertare. Amânarea ruperii cu păcatul pe „*mâine*” așază premisele nimicirii.

Păcatul are puterea subtilă și înșelătoare să ne țină departe de Miel. Lumea fardează păcatul în toate culorile, doar, doar n-o apărea atât de rău și periculos. Creștinii lumești îl cocoloșesc prin justificări pioase sau sentimentale, acreditând în mod fals și ciudat ideea că datorită Mielului va exista cumva o mântuire și *fără o rezolvare clară și definitivă* a păcatului (Ps. 4,4; Evrei 12,3-4). Mulți își exprimă foarte sonor acordul cu voia lui Dumnezeu, dar sub deviza autoamăgitoare că „*nu știe nimeni*” sau „*toți fac așa*” în mod tacit, dosesc, menajează și trec cu

Să ne cunoaștem familia adventistă...

UGANDA

Este o țară continentală, așezată pe un platou uriaș, între Kenia, Sudan, Congo și Tanzania, cuprinzând, în partea de sud, o parte însemnată din lacul Victoria. Are o populație estimată la peste 29 de milioane de locuitori și un teritoriu de aproape 241.000 km². Este străbătută de fluviul Nil și mărginită de munți vulcanici la est și la vest, cel mai înalt vârf depășind 5.000 de metri altitudine. După unele rapoarte, se pare că vârsta medie în Uganda este de 15 ani, 50% din populație având vârsta sub 14 ani. Religia majoritară este cea creștină, iar dintre creștini majoritatea sunt romano-catolici și anglicani.

Primii misionari creștini au ajuns pe acest teritoriu abia în 1870. Mesajul adventist a fost predicat abia în anul 1906, dar doar pentru o scurtă perioadă de timp. Primul misionar a fost S. G. Maxwell, care a ajuns aici în 1926. Primul botez a avut loc în anul 1928, și persoana botezată se numea Joshua, era orb și avea un mic magazin de tutun pe care l-a închis datorită noilor sale convingeri. În ciuda dificultăților, în anul 1950 s-a deschis primul spital adventist de aici. Nu era totuși o noutate absolută, stațiunile misionare fiind încă de la început și școli locale, și dispensare medicale. În 1987, Uganda a devenit Uniune.

Astăzi, în Uganda sunt peste 800 de biserici adventiste, 1.700 de grupe și 182.000 de membri, sunt 270 de colportori și doar 151 de pastori hirotoniți, 142 de școli primare, un spital cu 110 paturi, 13 clinici și dispensare și o casă de editură. Dincolo de cifre, Biserica Adventistă de aici este cunoscută pentru larga implicare a laicilor în misiune, pentru dragostea dintre frați și grija pentru cei nou-botezați. Buna organizare a comunității locale și seriozitatea în slujire, împreună cu deschiderea pentru călăuzirea Duhului Sfânt sunt secretele creșterii bisericii de aici, în ciuda dificultăților și a sărăciei.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

vederea infecția păcatului ce supurează continuu. Mielul „*știe*” întotdeauna și îi „*cunoaște pe cei ce sunt ai Lui*” (Apoc. 2,2; 2 Tim. 2,19). El n-a murit să cosmetizeze păcatele, ci să le ridice, să le șteargă definitiv, apoi să continue planul inițial cu un popor curat și „plin de râvnă pentru fapte bune”. (Tit 2,14)

Până unde?

Cei mai mulți urmează Mielul până la cruce, apoi refuză să-L însoțească și în Sanctuar (Evrei 9,24). Acest refuz vine din teama ca nu cumva în Sanctuar să se întâlnească cu chivotul poruncilor și mai ales cu Sabatul, ziua binecuvântată și sfințită de Dumnezeu pentru închinare (Apoc. 11,19). Cei ce refuză însoțirea Mielului în lucrarea de mijlocire din Sanctuar se vor confrunta cu un alt lucru unic în Univers, și anume „*mânia Mielului*”. O lucrare ciudată pentru un Miel, dar necesară. Restabilirea armoniei în Univers presupune preluarea de către Mielul lui Dumnezeu a două lucrări antagonice obligatorii: înlocuirea păcătosului ce L-a primit cât și distrugerea celui ce L-a respins.

Diavolul deformează ambele lucrări ale Mielului. Până la cruce a folosit toate mijloacele să-L prezinte pe Dumnezeu ca pe un tiran mânios, setos de sânge, iar după cruce amăgește cu teoria harului ieftin. Tot mai strident se aude: „Fără Lege, doar prin har!” Dar cine ne dă nouă dreptul să decupăm după plăcere din ceea ce constituie caracterul și lucrarea lui Dumnezeu? Mielul a suportat *înjosirea supremă* și *riscul suprem*, cu scopul de a menține *dreptatea supremă*.

Ar fi fost complet imoral ca Mielul să moară pentru a satisface cerințele unei Legi ce urma s-o desființeze. Nicio autoritate n-ar plăti o amendă de un preț infinit pentru o Lege finită și desființabilă! Și mai straniu ar fi ca Mielul să-și dea viața pentru a deschide cerul unor ființe ce aleg în mod deliberat să calce poruncile rostite și scrise de Dumnezeu. S-ar acredita astfel ideea că Mielul a murit ca să favorizeze proliferarea nelegiurii. Sursa unor astfel de insinuări este ușor demascabilă! Mielul a murit pentru continuarea „neprihănirii veșnice” (Dan. 9,24). Dacă o iotă din poruncile lui Iehova s-ar fi putut desființa, întrebarea: „Unde este Mielul?” devenea un nonsens. Cele două noțiuni, dreptatea și iubirea, nu se exclud în Mielul lui Dumnezeu, ci acționează împreună.

Fața și Fața

O bucurie specială rezervată mântuiților va fi aceea de a *vedea Fața* Mielului (Apoc. 22,4; Ps. 17,15). Pe de altă parte, groaza celor pierduți va fi sporită de faptul că nu vor suporta *să-I vadă fața* (Apoc. 6,16). De ce să fugi de o față căutată cu drag până și de copilași? Ar fi de înțeles să te ferești de ciomagul cuiva, dar nu de fața lui. Da, în *ziua mâniei Mielului* suferința cea mai chinuitoare pe care o vor experimenta cei ce L-au respins va fi din cauza regretului pentru ei, citit pe fața sfântă și iubitoare a Mielului. Dumnezeu nu glumește cu păcatul. Datorită Mielului trimis de Cer, mântuirea este a noastră 100%, cu condiția să ascultăm de Dumnezeu tot 100%, ca Avraam și Isaac.

Dacă s-a găsit Mielul pentru Avraam și Isaac, se găsește și pentru mine. Sunt păcătos și mă cutremur în fața Sa? E bine, căci aceasta este premisa pocăinței adevărate – să recunoști, să te cutremuri și să te prinzi tare de fâgăduința că „pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6,37). El te primește nu fiindcă ești bun, ci fiindcă Mielul este bun și te va face bun prin lucrarea Duhului Sfânt. Caută *astăzi* fața Mielului, și *măine* nu vei fugi de fața Lui!

Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu mânați de Duhul Sfânt. (2 Petru 1,21)

Aceasta este istoria știută de toți despre scrierea Bibliei. Aș vrea să vă povestesc însă despre istoria neștiută a scrierii Bibliei, i-aș spune eu, istoria scribilor. Ea e complicată, dar și simplă. Un paradox, încă unul, pe lângă multe paradoxuri ale Scripturii. Complicat, deoarece ne pune la încercare, ne provoacă și ne obligă să ne reevaluăm credința. Simplu, deoarece există încă de la începuturile istoriei și se pare că nu crează probleme decât celui ce nu vrea să creadă.

Noi, cei care trăim în lumea de după Gutenberg, suntem atât de obișnuiți cu tiparul, încât ne este aproape imposibil să ne imaginăm timpurile în care cărțile se scriau de mână. Nobilă trudă, dar nu ușoară! Ca să gustați puțin din ceea ce presupune ea, amintiți-vă de clasa întâi când trebuia să copiați pagini de liniuțe și bastonașe. Cred că oricine cunoaște durerea unei pagini rupte, pentru că „ai scris urât”. Caligrafia n-a prea fost punctul meu forte, recunosc. Pentru scribi însă, caligrafia trebuia să fie punctul forte. Fără să vreau mă gândesc la semnificația cuvintelor grecești care compun cuvântul „caligrafie”: *kalos* – frumos, bun, și *grafe* – scriere. Adică *scriere bună* sau *frumoasă*. E clar, nimănui nu-i place să citească ceva scris urât. De aceea, înainte de toate, un scrib trebuia să știe să scrie frumos.

De fapt, am greșit. M-am lăsat furat de lumea noastră și am uitat să spun că primul lucru pe care trebuia să-l facă un scrib era să știe să scrie. Poate vi se pare ciudată această afirmație, însă în vremurile trecute, chiar dacă destui oameni știau să citească, nu toți știau să scrie. Scrișul era *știință*, *artă* și, așa cum se credea în vechime, *vrăjitorie*. Ștergeți din minte asocierea pe care o fac adeseori cei care confundă scribii din vechime cu dactilografele de la biroul de copiat acte. Scribul nu era o dactilografă care, în loc de mașină de scris, are o tăbliță de lut! Scribul, înainte de toate, era un om înțelept. Nu e de mirare că în multe imperii antice scribii erau sfetnici. Erau, pentru că dețineau știința scrierii. Când memoria nu mai este la fel de ageră ca a celor din generațiile de dinainte de potop, scrișul este modalitatea care face posibilă trans-

miterea înțelepciunii de la o generație la alta. Și latinii știau acest lucru când au zis: „Vorba zboară, dar ce stă scris rămâne!”

Și Dumnezeu știa asta, așa că a dat porunca: „Ce vezi scrie într-o carte ca să se păstreze aducerea-aminte...” (Exod 17,14). De-a lungul timpului s-au scris de fapt mai multe. Așa s-a născut *Biblia*, în traducere – *Cărțile*.

Duhul Sfânt i-a inspirat pe profeți și aceștia, dar nu numai ei, ci și scribii, au scris aceste lucruri într-o carte. De aici încep să se complice lucrurile. Observați, textul din 2 Petru 1,21 spune: „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu mânați de Duhul Sfânt.” Nu zice: „Au scris.” Pentru că nu toți cei care au scris au fost mânați de Duhul Sfânt. Așa cum am afirmat mai înainte, în vechime nu toți știau să scrie. Gândiți-vă la Ieremia, profetul Domnului, care avea nevoie de un secretar, Baruc, care să scrie viziunile pe care i le dădea Dumnezeu. „Ieremia a chemat pe Baruc, fiul lui Neria; și Baruc a scris într-o carte după cum spunea Ieremia, toate cuvintele pe care le spusese lui Ieremia Domnul” (Ieremia 36,4). Ce paradox, după cum vă spuneam, și scrierea Bibliei! De ce nu l-a ales Domnul ca profet direct pe Baruc? Nu era mai simplu? Ce nevoie mai avea de intermediari? Sau de ce nu l-a inspirat Duhul Sfânt pe Ieremia să știe să scrie singur? Grele și complicate întrebări. Se pare că Dumnezeu face lucrurile altfel decât le-am face noi după mintea noastră. Eu am încredere că El știe mai bine decât noi cum trebuie făcute lucrurile.

Laurențiu Ionescu
este lect. univ. dr. la
Institutul Teologic
Adventist, Cernica.

Istoria neștiută a scribilor

Baruc și alții ca el au scris și rescris de-a lungul timpului cuvintele Domnului ca să nu fie uitate și să poată fi citite de generațiile viitoare. Din nefericire, scriau pe materiale care se distrug odată cu trecerea timpului: papirus, pergament și mult, mult mai târziu pe hârtie. Din această cauză „n-a supraviețuit” niciun original. Ce avem astăzi sunt doar copii.

Mă întorc puțin la *caligrafie*. Era una dintre calitățile obligatorii ale unui scrib. Nu singura. Poate că ar mai trebui adăugată una – *ortografie*. Adică *ortos* – corect, *grafe* – scriere, adică *scrierea corectă*. Aici însă lucrurile se complică puțin. Veți vedea de ce.

Nu mai aveam niciun manuscris original. Tot ce avem sunt doar copii, copiilor, copiilor. Transmise pe o perioadă de mai mult de 3500 de ani. Pe unii această realitate îi sperie. Alții nu vor să știe de ea. Nu vor să știe deoarece, așa cum spuneam, ne pune la încercare, ne provoacă și ne obligă să ne reevaluăm credința. Unii oameni nu mai pot să doarmă liniștiți după ce aud despre acest fapt, deoarece întrebarea: „Și cei care au copiat, n-au făcut oare greșeli?”, nu le mai dă pace. Ca să poată dormi liniștiți, unii își răspund singuri: „Nu au făcut nicio greșală.” Și cu asta s-au liniștit. Numai că liniștea aceasta nu e bună.

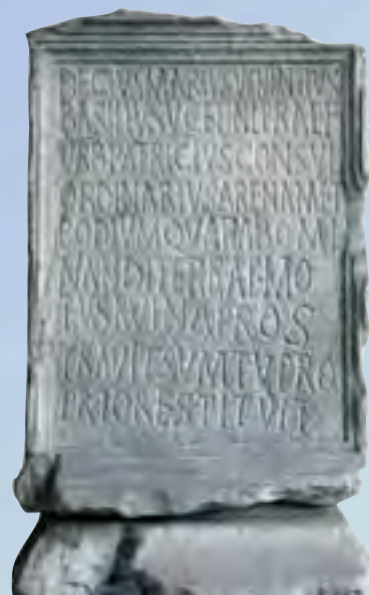
Nu e bună deoarece nu se bazează pe realitate. Așa cum spuneam, nu toți cei care au scris au fost mânăți de Duhul Sfânt. Unii au făcut-o doar pentru că asta le era meseria: să copieze cărți. Și așa cum zice vorba latină: *Errare humanum est* (*Să greșești e omenesc*) – oamenii fac greșeli. Au greșit și scribii! Chiar și cei care au copiat cărțile Bibliei. Pentru unii, o astfel de frază înseamnă aproape pierderea credinței în Biblie. Cum adică, au greșit când au copiat Biblia? Păi atunci pe ce se mai bazează credința noastră, pe o carte cu greșeli? Imposibil! Dacă e așa, atunci credința noastră este zadarnică!

Ce ușor e să mergi pe drumul acesta. Mulți așa fac, și rezultatul final este că nu mai au încredere în Biblie. Lucrul acesta se întâmplă deoarece n-au stat să asculte până la capăt istoria neștiută a scribilor. Vreau să vi-o povestesc, pentru că, într-un fel, este și istoria neștiută a Bibliei. Ea merită știută până la capăt. În ce fel greșeste un scrib care copiază Biblia? De ce greșeste? Cât de mult greșeste? Iată câteva dintre întrebările pe care ni le punem când ne confruntăm cu această istorie neștiută.

De ce greșeste un scrib? Uneori de oboseală (închipuiți-vă ce înseamnă să copiezi peste 23.000 de versete la lumina unui opaiț), alteori pentru că literele seamănă între ele. Alteori, deoarece scrie după dictare și unele sunete se aseamănă. Alteori, fiindcă încearcă să corecteze o greșală pe care o găsește la cel care a copiat înainte de el. Alteori, deoarece cuvintele s-au schimbat și trebuie înlocuite cu unele mai noi. Iată câteva răspunsuri. Să vă dau câteva exemple ca să înțelegeți cum stau lucrurile.

În cartea Geneza sunt menționați fiii lui Iavan: Elișa, Tarșis, Chitim și Dodanim (Geneza 10,4). În 1 Cronici, carte scrisă pe vremea lui Neemia, sunt menționați din nou fiii lui Iavan: Elișa, Tarșis, Chitim și Rodanim (1 Cronici 1,7). Oricine se uită cu atenție poate să vadă că pe ultimul îl cheamă diferit. Într-o carte îl cheamă *Rodanim*, iar în alta *Dodanim*. Sunt două persoane diferite sau e aceeași persoană? E clar că e aceeași persoană. Greșala se datorează unei confuzii simple. În limba ebraică, lierele D și R sunt foarte asemănătoare. Iată aici care este diferența între ele: litera R – ר – are colțul rotund, iar litera D – ד – are colțul drept. Când le punem una lângă alta se vede asemănarea (רד). Înțelegeți ce simplu era ca un scrib să le confunde. Așa s-a și întâmplat. Unul a văzut R și a scris *Rodanim*, iar altul a văzut D și a scris *Dodanim*. Acesta este un tip de greșală care poate apărea pe parcursul copierii de mână. Vreau să vă întreb, înainte să trec la un alt exemplu, merită să ne pierdem încrederea în Biblie deoarece cineva a confundat R cu D? Cu siguranță că nu! Chiar dacă nu o să știm niciodată cine a scris corect, mesajul Bibliei nu se schimbă dacă pe cineva îl cheamă Rodanim sau Dodanim. Această eroare se datorează unei greșeli neintenționate de citire făcută de un scrib. El nu-și dă seama că greșeste și trece mai departe.

Un alt fel de „eroare” apare când un scrib înlocuiește un cuvânt cu alt cuvânt. Din perspectiva unora „așa ceva e inadmisibil”. Cum să îți permiți să schimbi ceva din Biblie? Ca și în cazul precedent, schimbarea nu afectează sensul. Un exemplu simplu: „... din **palma** tuturor vrăjmașilor lui și din **palma** lui Saul” (2 Samuel 22,1). În textul din Psalmi, unde se află același psalm, scrie: „Din **palma** tuturor vrăjmașilor săi și din **mâna** lui Saul” (Psalmi 18,1). E clar că

scribul a schimbat textul în al doilea exemplu. Vreau însă să vă întreb? Spune textul altceva dacă scrie **mână** în loc de **palma**? Cu siguranță că nu, doar un om răuvoitor ar arunca Biblia la gunoi, deoarece „scribii au schimbat textele”.

Al treilea exemplu este cazul în care scribii au schimbat textul ca să nu pronunțe numele lui Baal sau al unui zeu păgân. Avem aici cazul din 1 Cronici 8,33, în care copilul lui Saul este numit Ișbaal, iar în 2 Samuel 2,8 este numit Iș-Boșet. Explicația este foarte simplă: scribii au înlocuit peste tot numele lui **Baal** prin cuvântul **Boșet**, care înseamnă „urâciune”, „scârnăvie” etc. L-au înlocuit deoarece n-au mai vrut să pomenească numele acestui zeu care i-a îndepărtat de Domnul. Cum și-au permis să schimbe Biblia? Aproape că nu mai recunoști personajul! Cam așa spun criticoșii. Ca și în celelalte cazuri, mesajul Bibliei nu se schimbă cu nimic. Exemplele ar putea continua. Până aici erorile scribilor nu sunt o problemă foarte complicată.

Scribii au făcut însă și alte tipuri de modificări. Spre exemplu, au corectat greșelile pe care le-au descoperit în manuscrisele mai vechi. În unele cazuri, au corectat greșit. Felul în care corectau a fost diferit de la o perioadă la alta a istoriei. Uneori scriau pe margine corectura, alteori ștergeau și înlocuiau, alteori scriau deasupra. Câteodată s-au înșelat în interpretarea cuvintelor scrise pe margine. Nu erau corecturi ale unei generații anterioare, ci simple comentarii scrise pe marginea textului. O parte dintre ele au fost introduse în text la următoarea copie.

Un alt caz este adăugarea în text a unor cuvinte sau propoziții care nu apar în manuscrisele mai vechi și care au ca scop lămurirea sau clarificarea unor pasaje. Să luăm spre exemplu fraza: „Cananiții și feresiții locuiau atunci în țară (Geneza 13,7). E clar că lucrul acesta îl spune cineva pe vremea căruia canaaniții și feresiții nu mai locuiau în țară, însă lucrul acesta nu modifică cu nimic istoria descrisă în Biblie. Alt exemplu: „Odinioară, în Israel, când se ducea cineva să întrebe pe Dumnezeu zicea: 'Haidem, să mergem la văzător!' Căci acela care se numește azi proroc, se numea odinioară văzător” (1 Samuel 9,9). Ultima parte este o explicație prin care scribul îl lămurește pe cititorul din vremea lui despre schimbările pe care le-a suferit limba de-a lungul timpului. Și în acest caz trebuie să recunoaștem că „textul original a fost schimbat”, dar schimbarea nu strică mesajul Bibliei.

Mă opresc aici, deși aș putea să dau multe alte exemple. Menționez în treacăt alte tipuri de greșeli pe care le-au făcut scribii și care se văd în diferite manuscrise ale Bibliei: au copiat un cuvânt sau o propoziție de două ori, au sărit un cuvânt sau un rând, au încurcat unele litere, au despărțit cuvântul greșit, au făcut corecturi de gramatică și teologice. Aceste erori nu pot fi negate. Să spui că nu există ar însemna să spui minciuni despre Biblie. Chiar

și scribii erau conștienți de existența acestor erori – pe unele le-au corectat, iar pe altele nu le-au văzut.

Pentru mulți credincioși, prezența acestor erori înseamnă o lovitură puternică în credința față de Biblie. Este interesant faptul că o parte dintre aceste erori existau și pe vremea Domnului Isus, și pe vremea apostolilor, însă ei n-au considerat că Biblia trebuie aruncată datorită acestor erori. Au folosit-o în continuare. De ce oare? Pentru că povestea neștiută despre istoria scribilor nu se termină aici.

A doua parte a istoriei neștiute a scribilor este răspunsul la întrebarea: „Cât de mult au greșit?” Din punctul de vedere al logicii, dacă cei care copiază un manuscris pot să greșescă, atunci cu cât trece mai mult timp, cu atât se vor strecura mai multe greșeli. Care este procentul de greșeli la care ne putem aștepta când Biblia a fost copiată pe o perioadă de aproximativ 3500 de ani? „Foarte mare!” au răspuns scepticii. Conform opiniei lor, diferențele dintre texte vor fi din ce în ce mai mari dacă vom compara textele copiate în perioade diferite. Așa au crezut și despre acest lucru au scris criticii până la descoperirea manuscriselor de la Marea Moartă.

Textele descoperite în peșterile de la Qumran sunt mai vechi cu aproape o mie de ani decât cel mai vechi manuscris complet al Vechiului Testament – manuscrisul de la Leningrad. Conform concepției celor care cred că scribii au introdus o mare cantitate de erori și comentarii adiționale în textele Bibliei, ar fi trebuit să existe o diferență enormă între textele de la Qumran și manuscrisul de la Leningrad. Erau la mijloc o mie de ani de copiere. Au comparat sulul cărții lui Isaia găsit la Qumran cu sulul cărții lui Isaia din manuscrisul din Leningrad. Surpriza cea mare a fost să descopere că diferențele sunt atât de puține, încât aproape că nu contează. Copiile sunt aproape identice, deși între ele au trecut aproape o mie de ani. În acest fel se dovedește că, deși copierea de mână poate să producă erori, scribii care au copiat textele Bibliei au fost foarte atenți. E adevărat că au făcut greșeli, dar

n-au greșit la fiecare verset sau cuvânt. De fapt, au fost mult mai atenți decât suntem noi când scriem. Oricine poate să găsească greșeli de tipar în ziarele și cărțile scrise astăzi, deși avem computere și o mulțime alte facilități pe care scribii nu le-au avut la îndemână.

Știu că citirea acestei istorii neștiute a scribilor și a scrierii Bibliei îi va tulbura pe mulți. Când auzi această istorie ești forțat să-ți reevaluezi credința în Scriptură. Cu siguranță că unii se întreabă: Dacă există aceste erori, mai este Biblia demnă de crezare? Bineînțeles. Așa cum am arătat, erorile sunt puține și nu modifică mesajul general al Bibliei. Poate că alții zic: Nu era mai bine să nu știm deloc aceste detalii? De ce s-a publicat un astfel de articol? Nu subminează credința în Biblie? Nicidecum. Acest articol a fost scris ca o reacție la mulțimile de critici care atacă Biblia, prezentând problema erorilor într-o lumină falsă. Scribii au făcut greșeli, dar nu atât de multe pe cât și-ar dori criticii Bibliei.

În același timp, articolul este o reacție împotriva celor care acuză Biserica că tăinuie „o mulțime de șmecherii legate de textul Bibliei” (scuzați-mi expresia, dar sunt exact cuvintele unei astfel de persoane). Această presupusă tănuire este făcută cu scopul de a-i manipula pe oameni și credința acestora. Eu cred că scrierea acestui articol dovedește tocmai contrariul. Nu ne este teamă să spunem adevărul despre Biblie, deoarece Biblia se apără singură, chiar și când conține greșeli de copiere.

Din fericire, mai ales în cazul Noului Testament, avem mai multe copii. Manuscrise care provin din zone diferite ale lumii și din timpuri diferite. Compararea lor ne permite să identificăm greșelile scribilor și să le înțelegem. Există însă o altă poveste neștiută: povestea celor care vor să corecteze greșelile scribilor. Aceasta este o poveste mai șocantă, dar despre ea vom vorbi într-o altă ocazie.

Până atunci, nu uitați! Deși a fost scrisă cu multe veacuri în urmă, Biblia a ajuns până la noi. Aceasta s-a întâmplat datorită scribilor care au pus preț pe cuvintele profeților și le-au transmis din generație în generație, până la noi. Ar fi păcat ca noi să aruncăm la gunoi aceste cuvinte, doar datorită unor erori minore. N-ar fi drept nici față de scribi, nici față de noi! Gândiți-vă la asta! Pentru că acum știți povestea neștiută a scribilor!

Sesiunea
a XVI-a a
Adunării
Generale a
Uniunii de
Conferințe din
România

Spre slava Ta, **u n i t i !**

Cernica,
19-20 aprilie
2009

Este duminică, 19 aprilie 2009. O zi autentică de primăvară, cu soare darnic, căldură binefăcătoare și un verde crud ce încântă ochiul. Campusul universitar de la Cernica începe să-și primească oaspeții – delegații și invitații la a XVI-a Adunare Electivă a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. La ora 12, capela Institutului este plină. Atmosfera respiră a pregătire. Dumnezeu ne pregătește

inima și mintea prin citirea Psalmului 122, de către fr. Teodor Huțanu, după care întreaga adunare se unește în a-I aduce laudă lui Dumnezeu prin imnul: *Spre slava Ta, uniți, Închinare Ți-aducem, Doamne, Cântăm în cinstea Ta, Dumnezeu Creator...* Ne rugăm fierbinte și implorăm prezența Duhului Sfânt, ca Sfătuitor și Călăuzitor, prin frații Petre Teofil și Costel Petrea. Cvartetul bărbătesc Adverum ne conduce prin muzică, în acorduri fine, la Mântuitorul nostru.

În cuvântul de deschidere, fr. Teodor Huțanu le adresează un bun venit reprezentanților Diviziunii Euro-Africa, președinte Bruno Vertallier, secretar Gabriel Maurer și trezorier Peter Kunze, precum și delegaților, și invitaților prezenți la această întâlnire importantă a Bisericii Adventiste din România. Președintele Bruno Vertallier prezintă cuvântul din partea lui Dumnezeu pentru toți cei prezenți. Din acest cuvânt, reținem câteva gânduri extrem de importante:

Să ne întoarcem către Cuvântul lui Dumnezeu. Isus Hristos este Mediatorul nostru. El știe administratorii care trebuie să slujească în biserica din România. Isus, Căpitanul nostru, are nevoie astăzi de un echipaj. Să avem încredere deplină în Isus, ca să fim cu adevărat liniștiți. El nu va lăsa biserica Sa să meargă fără orientare.

Referindu-se la starea Bisericii Lao-diceea, din Apocalipsa 3, fr. Vertallier a scos în evidență faptul că *Isus iubește atât de mult această biserică, încât dorește să o sfătuiască să ia de la El tot ceea ce este mai valoros și faptul că Isus se bucură atât de mult când vede că noi primim această dragoste ce vine din partea Lui. Să spunem, la sfârșitul adunării electivă, că Duhul Sfânt a fost între noi!*

După înălțarea mai multor rugăciuni pentru realizarea planului lui Dumnezeu cu biserica Sa, fr. Emilian Niculescu constată, conform rânduielilor cuprinse în *Manualul Bisericii*, legitimitatea adunării electivă. După acest moment, fr. Teodor Huțanu deschide oficial cea de-a XVI-a Adunare Generală Electivă a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Se supune atenției agenda și se trece la votarea invitațiilor excepționali, constituirea unui birou al adunării și alegerea unui secretar-ajutor pentru fr. Emilian Niculescu, în persoana fratelui George Pirlitu. Se discută eventuale clarificări din instrucțiunile pentru alegeri și sunt aleși scrutatorii pentru fiecare Conferință, după care fiecare Conferință face nominalizările pentru doi pastori și un membru laic în comitetul de organizare. Se votează propunerile și se anunță lista completă a comitetului de organizare.

Prezentarea rapoartelor

După pauza de masă, urmează raportul președintelui Teodor Huțanu, care începe cu textul din Psalmi 73,1,28: „Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu

inima curată... Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropiu de Dumnezeu: pe Domnul Dumnezeu Îl fac locul meu de adăpost, ca să povestesc toate lucrările Tale.” Raportul a evidențiat urmărirea direcțiilor strategice în perioada 2005-2009, stabilite de comitetul Uniunii împreună cu comitetele Conferințelor în anul 2005, la Stupini, acestea fiind următoarele: promovarea calității vieții spirituale, afirmarea identității noastre profetice ca suport vital pentru creșterea bisericii și îndeplinirea misiunii bisericii, stimularea implicării în slujire a fiecărui credincios, revigorarea Școlii de Sabat, reînnoirea închinării personale și a celei din Sabat, promovarea Sabatului și a tineretului, încurajarea inițiativelor personale și locale, conceperea unui plan misionar local, sublinierea revenirii la modelul pastoral biblic aplicat de pionierii adventiști, în care pastorația reprezintă un echilibru binecuvântat între activitatea internă și misiunea în exteriorul bisericii – plantarea de noi biserici. De asemenea, au fost prezentate: binefacerile oferite de Dumnezeu bisericii Sale în acest timp, aportul binecuvântat al Institutului Teologic Adventist care a întărit corpul pastoral cu noi absolvenți, preocuparea Uniunii pentru asistență oferită membrilor adventiști din diaspora și aportul binecuvântat adus de ADRA. Se subliniază, de asemenea, că *slujitorii lui Dumnezeu sunt niște oameni obișnuiți care trebuie să calce pe urmele Mielului, devotați, vulnerabili și smeriți. Abilitatea de a-L urma pe Miel oriunde merge El este marca generației slujitorilor din timpul sfârșitului.*

În cuvântul de încheiere, fr. Huțanu face următoarea mărturie de suflet, slujire și credință: *De aceea, cu nevrodenicia unui slujitor supus imperfecțiunilor, aduc înaintea lui Dumnezeu și a bisericii Sale această dare de seamă, conștient că „totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de-a face” (Evrei 4,13). Recunosc faptul că am traversat momente de luptă sufletească, iar uneori calea care trebuia urmată nu a fost ușor de găsit, de aceea, Îi aduc laudă și mulțumire Aceluia care nu doarme nici nu dormitează, pentru că de fiecare dată, în ceasul neputinței mele, El Și-a arătat voința și puterea. Am pe inimă o mare datorie de recunoștință pentru încrederea și onoarea atât de înaltă de a-mi fi îngăduit să mă aflu în preajma Sa pentru slujirea bisericii Sale din România.*

Le mulțumesc, în același timp, colaboratorilor din cadrul Uniunii, al Conferințelor, al instituțiilor bisericii și din adunările noastre din țară și din diaspora pentru unirea în slujire, pentru sacrificiile făcute și pentru susținerea prin sfat și rugăciune. Nu în ultimul rând, conducerea Diviziunii Euro-Africa, mai întâi sub președinția fratelui Ulrich Frikart și apoi a fratelui Bruno Vertallier, merită depline mulțumiri pentru asistența și ajutorul acordate pe multiple planuri. Printr-un mesaj special pentru această ocazie, fratele Frikart ne transmite salutul și aprecierea sa personală.

Întorcându-ne spre viitorul Bisericii Adventiste din România, mă rog Tatălui ceresc să-și pregătească poporul pentru biruință în lupta care devine tot mai intensă. Charles Spurgeon spunea că atunci când mergem la grădina zoologică ne place să privim un urs: însă nu ne-ar plăcea să întâlnim un urs în casă sau umblând liber pe stradă. Eroii credinței, evlavia de la început, revărsarea Ploii Târzii, încheierea glorioasă a lucrării Evangheliei merită nu doar admirația noastră, dar și curajul de a păși noi înșine în același ritm glorios. Pentru că dorim să avem putere ca Ilie și Ioan Botezătorul, mă rog să avem curajul de a trăi ca Ilie și Ioan Botezătorul. Dumnezeu să-și reînsușească lucrarea! Amin!

Raportul președintelui este votat după care trecem la ascultarea raportului secretarului Uniunii, fr. Emilian Niculescu. Acesta prezintă date încurajatoare cu privire la numărul de biserici, dar o scădere a numărului de membri prin plecarea în diaspora, retragerea calității de membru și deces. În cei 4 ani au fost hirotoniți un număr de 96 de pastori, totalul pastorilor din România fiind de 364. Se constată că pensionarii formează 31,9% din totalul membrilor bisericii, iar studenții și elevii reprezintă 5,2%. Un moment special a fost reprezentat de cele câteva secunde de reculegere pe care le-am avut în amintirea pastorilor activi și pensionari care au fost chemați de Dumnezeu la odihnă, ținând cont că, în conformitate cu exprimarea biblică, ei nu se scad din evidențele Cerului, ci au fost adăugați la poporul lui Dumnezeu. În toate aceste statistici se găsesc redată în limbajul implacabil, uneori criptic, al cifrelor reușitele și împlinirile noastre, bucuriile și durerile noastre, investiția materială și spirituală a bisericii. Aici este redată matematic cea mai de seamă valoare terestră a bisericii, potențialul uman vizibil, obiectul grijii și iubirii permanente a lui Dumne-

zeu. Fie ca și călătoria poporului adventist să se sfârșească sub călăuzirea permanentă a mâinii lui Dumnezeu! „Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare...! Israel este fără frică în locuința lui. Izvorul lui Iacov este deoparte, într-o țară plină de grâu și de must, și cerul lui picură roua. Ferice de tine, Israele! Cine este ca tine, un popor mântuit de Domnul?...” (Deuteronom 33, 27-29)

După prezentarea raportului, urmează discuțiile cu privire la mersul lucrării și apoi votarea respectivului raport. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru bucuriile oferite, dar și pentru provocările spre creștere ce stau ca ținte de mare preț în fața Bisericii Adventiste din țara noastră. Odată cu încheierea acestui raport, sosesc în sală membrii comitetului de organizare care propun adunării electivă membrii comitetului de numiri care vor desemna noul comitet executiv al Uniunii noastre. Se votează componența comitetului de numiri și, totodată, se citește și lista comitetului de acreditări, care este votată, la rândul ei, după care urmează o scurtă pauză.

Programul continuă, după aceea, cu raportul fr. Ioan Câmpian Tătar, trezorerul Uniunii bisericii noastre, ce subliniază faptul că prezentul raport încearcă să surprindă, prin intermediul cifrelor, credințioșia celor care Sabat de Sabat se închină lui Dumnezeu nu doar prin ascultarea Cuvântului, cântec și rugăciune, ci și prin zecimile și darurile pe care le oferă. Privind la aceste cifre, este imposibil să nu observăm binecuvântarea lui Dumnezeu revărsată în mod continuu asupra copiilor Săi, motiv ce ne îndeamnă să spunem împreună cu prorocul: „... și credințioșia Lui este atât de mare.”

În timp ce ascultăm cu interes raportul fratelui Câmpian trebuie să ne oprim, deoarece, după aproximativ 25 de minute, comitetul de numiri intră în sală pentru a le prezenta delegaților și invitaților propunerea pentru viitorul președinte al Uniunii Române. Așteptăm cu încredere în Dumnezeu răspunsul la rugăciunile noastre înălțate, ca Duhul Sfânt să-și îndeplinească lucrarea în viața Bisericii Adventiste din România. Iar răspunsul lui Dumnezeu este... fr. Teodor Huțanu. Propunerea este susținută și apoi e votată de majoritatea celor prezenți, după care ascultăm cuvântul noului președinte: Primesc un nou mandat care, trebuie să recunosc,

este mai greu decât mandatul anterior, pentru că știu mai bine ce înseamnă lucrul acesta. Cred că sunt o mulțime de lucruri care trebuie făcute altfel. Și lucrul acesta este o povară care nu este deloc simplă. Mulțumesc votului de încredere din partea comitetului de numiri. Fără sprijinul bisericii un om nu poate să facă nimic. Și cred că în aceeași manieră veți vota și în fața problemelor bisericii, angajându-ne împreună în acest moment istoric pe care îl traversează întreaga biserică în lumina profetiei, a chemării sau a identității bisericii pe care o iubim și pe care o slujim. Știu un cuvânt al apostolului Pavel: „Cine este de ajuns pentru aceste lucruri?” Nu am niciun merit pentru lucrarea aceasta, nu am calități speciale, este un har pe care Dumnezeu îl dă și cred că-mi va da și puterea să fac lucrul acesta. Le mulțumesc lui Dumnezeu și acestui comitet de astăzi, mulțumesc întregii biserici, prin dumnea-voastră, pentru că este un gest de unitate și focalizarea către o țintă care privește încheierea lucrării. Dumnezeu să se îndure, să binecuvânteze și să completeze ceea ce astăzi nu am puterea sau nu am imaginația să spun. Știu că Duhul Sfânt va parafraza lucrul acesta și ce este de la Domnul se va confirma prin ceea ce se va întâmpla în viața bisericii și în viața fiecărui credincios, pe care o doresc din toată inima să fie mai plină de Duhul Sfânt, servicii de închinare mai pline de misiune, să nu mai plângem de ceea ce plângem deseori aici, cu această convingere că nu în puterea mea stă să fac lucrul acesta, ci în unirea noastră în mijlocire ca Dumnezeu să se îndure și să ne dea ploaia de care avem nevoie.

Comitetul de numiri se retrage pentru a face propunerile următoare, timp în care continuă raportul fr. Câmpian: Dorim să le mulțumim în mod special administratorilor Diviziunii pentru suportul financiar acordat în toată această perioadă. Adevăratele valori ale bisericii nu sunt totuși veniturile și investițiile financiare, ci membrii care se închină lui Dumnezeu Sabat de Sabat și care sunt martorii Lui oriunde își desfășoară activitatea. Prin slujirea lor, au contribuit la bunul mers al bisericii nu doar financiar, ci și prin timpul oferit, iar lucrul acesta, calculat în termeni financiari, este impresionant. Suntem recunoscători că Bunul Dumnezeu a binecuvântat biserica din punct de vedere economic, iar „credințioșia Sa este atât de mare”.

Cu siguranță, criza financiară pe care o traversăm, începând cu ultima parte a

Iacob Pop

Nelu Burcea

Membrii Comitetului
Uniunii de Conferințe a
Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

Ciprian Iorgulescu

Romică Sîrbu

Daniel Chirileanu

Maghyarosi Barna

Teodor Huțanu

Ioan Câmpian Tătar

Eduard Călugăru

anului 2008, intensificarea acesteia, rapiditatea cu care se propagă și deteriorarea indicatorilor economici impun restrângerea cheltuielilor și folosirea cât mai eficientă a resurselor financiare ale bisericii. Avem în schimb asigurarea, prin Cuvântul inspirat, că „dacă am fi lăsați să planificăm singuri totul, am face multe greșeli. Prejudiciile, slăbiciunea, dezamăgirile și ignoranța noastră s-ar manifesta în multe feluri. Dar lucrarea este a lui Dumnezeu, cauza este a Lui și El nu-i va lăsa pe servii Lui fără învățături...” (My Life Today, p. 10)

Raportul este susținut și votat, mulțumindu-I unui Dumnezeu ce ne poartă de mână în fiecare zi. Ascultăm în continuare raportul fr. Lucian Cristescu, secretarul Asociației pastorale, raportul fr. Valeriu Petrescu, directorul Departamentului Educație, raportul soriei Silvia Dima, directoarea Departamentului Misiunea Femeii, raportul soriei Teodora Goran, directoarea Departamentului Sănătate, și raportul fr. Dima Viorel, directorul Departamentului Relații oficiale și Libertate religioasă. Toate

rapoartele sunt susținute și votate, semn al aprecierii pentru slujirea atentă și plină de sacrificii înaintea lui Dumnezeu.

Este târziu și suntem obosiți. Luăm o pauză și ne reîntoarcem în sală pentru a primi din partea comitetului de numiri propunerile pentru secretar și trezorier. Așteptăm cu încordare, dar încrezător. Și iată propunerile: Ioan Câmpian Tătar – secretar, Eduard Călugăru – trezorier. Propunerile sunt susținute și votate.

Cuvântul fr. Ioan Câmpian Tătar:
Ori de câte ori am fost chemat de Dumne-

Abilitatea de a-L urma pe Miel oriunde merge El este marca generației slujitorilor din timpul sfârșitului.

zeu nu am putut să spun nu. Este un nou început și îmi doresc să-L slujesc pe Bunul Dumnezeu cu dăruire și credincioșie.

Cuvântul fr. Eduard Călugăru:

Apreciez dedicarea și sacrificiul de care dau dovadă în fiecare Sabat casierii și membrii comitetelor financiare de la comunități. De asemenea, apreciez credincioșia membrilor și loialitatea lor față de Dumnezeu în ceea ce privește zecimea și darurile și implicarea colegilor pastori în problemele financiare. Însă ce am putea să realizăm noi dacă nu ar fi Dumnezeu Cel care să conducă această biserică. Doresc ca în slujirea mea, în primul rând, să-I fiu credincios lui Dumnezeu. Banii să reprezinte mijlocul, iar oamenii să reprezinte scopul. Vreau să folosim banii ca Evanghelia să ajungă la oameni.

Privim către Domnul și înțelegem dragostea Lui pentru această biserică. Și ne rugăm din nou Lui..., mulțumindu-I! O zi s-a încheiat, pentru a face loc unei nopți pe care o dorim liniștită și odihnitoare.

Luni, 20 aprilie 2009

Începând cu ora 7 dimineața, comitetul de numiri se întâlnește pentru a continua lucrările. Delegații și invitații se întâlnesc la ora 8 pentru devoțional și ascultarea următoarelor rapoarte. Devoționalul este susținut de fr. Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii noastre. *Dumnezeu îi pregătește pe copiii Săi pentru responsabilitățile pe care dorește să le ofere. Când Dumnezeu are planuri cu noi ne pregătește și așteaptă ca noi să răspundem afirmativ. Fiecare clipă, decizie, hotărâre să fie cuprinse de simțământul sfînșeniei lui Dumnezeu. Prezența lui Dumnezeu poate schimba viața noastră. Trăim într-o societate secularizată, dar nu dorim să fim niște creștini secularizați.*

Suntem conduși în rugăciune de fr. Lucian Cristescu, după care apare în față o persoană inconfundabilă, care recită o poezie. Este fratele pastor pensionar Alexandru Timiș. Și nu doar că ascultăm, dar și cântăm, alături de aceeași voce plină de reverberații sufletești și spirituale a fr. Timiș, versurile refrenului: *Puțin mai este și trecem prin Iordan/ Biruitorii vor fi în Canaan!*

Membrii comitetului de acreditări sunt invitați să se retragă pentru lucrări,

iar noi ascultăm rapoartele departamentelor și instituțiilor.

Rapoartele sunt susținute și votate, fiind însoțite de răsplata lui Dumnezeu pentru fiecare în parte în urma slujirii credincioase. Următorul punct pe agenda de lucru este citirea și votarea raportului Comisiei de Acreditare, care este susținut, luat în discuție și votat.

Comitetul de numiri, după o întâlnire mai îndelungată, își face din nou apariția pentru a comunica următoarele propuneri, acestea fiind:

- **Secretarul Asociației Pastorale** – Ioan Câmpian Tătar (Cumularea slujbei de secretar cu cea de la Asociația Pastorală a fost votată de adunarea generală.)
- **Departamentul de Tineret** – Daniel Chirileanu
- **Departamentul Școala de Sabat și Lucrare personală** – Ciprian Iorgulescu
- **Departamentul Libertate religioasă și Comunicații** – Nelu Burcea
- **Departamentul Educație și Familie** – Romică Sirbu
- **Director pentru grupuri etnice** – Maghyarosi Barna
- **Director pentru publicații** – Iacob Pop
- **Departamentul Administrarea Creștină a Vieții** – Eduard Călugăru

Propunerile au fost susținute, luate în discuție de adunarea generală a delegaților și votate nume cu nume, spre slava lui Dumnezeu și dezvoltarea lucrării Lui. De asemenea, s-a votat ca noul comitet al Uniunii să numească, într-un timp cât mai scurt, responsabili pentru Departamentele Spiritul Profetic, Misiunea Femeii și Sănătate și Temperanță. Îi aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru cei ce au lucrat în mandatul trecut și care acum, cu demnitate și dependență de Dumnezeu, au lăsat locul altora, având un singur scop, înțeles de noi toți, din cuvintele lor născute dintr-o inimă permanent slujitoare, și anume – lucrarea lui Dumnezeu trebuie să meargă înainte!

De asemenea, încredințăm noul comitet al Uniunii de Conferințe a Bise-

ricii Adventiste din România în mâna atotputernică a Dumnezeului nostru, pentru sfătuire, zidire și călăuzire.

Gânduri la sfârșit de mandat

Iată și câteva gânduri din partea celor ce au avut responsabilități în vechiul comitet al Uniunii:

• Lucian Cristescu – Asociația

Pastorală: *Eu cred că Dumnezeu conduce Biserica aceasta. Cred cu hotărâre în necesitatea înnoirii cadrelor. E timpul ca generația tânără să-și formeze deprinderi de conducere. Știu că Dumnezeu conduce și viața mea. Dacă până acum am avut onoarea de a lucra într-o poziție reprezentativă, de acum voi avea privilegiul să mă întorc la acțiunea vieții mele: pastorația, chemarea cea mai înaltă pentru un muritor; și, pe lângă aceasta, să mă întorc la familie. Toți cei aleși sunt băieți buni. Nu voi înceta să mă rog Domnului pentru ei.*

• Dima Viorel – Relații oficiale și Libertate religioasă / Comunicare:

Mulțumesc pentru eliberare. Le mulțumesc lui Dumnezeu și bisericii că mi-au acordat privilegiul de a lucra în aceste departamente. Recunosc dreptul și datorria bisericii, acum când trece într-o nouă etapă a dezvoltării sale, de a alege slujbașii potriviți pentru strategia pe care dorește să o pună în practică. De aceea sunt mulțumit de alegerile făcute și vă asigur că voi fi la fel de loial bisericii.

• George Uba – Școala de Sabat și Lucrare personală:

Sunt trei planuri de pe suportul cărora am dorit să transmit Adunării Generale direcțiile de slujire în departamentul în care am fost chemat și în cel în care voi fi chemat să slujesc: planul raportului departamentului, planul reacției personale la momentul schimbării și planul interviului pe care colegii mi l-au luat după terminarea electivelor.

În primul plan, am vrut să comunic necesitatea schimbării în structurile noastre de închinare și slujire în biserică și în afara ei. De pe planul doi, alimentat de schimbarea mea la acest departament, am transmis gândul nefardat că, deși a fost un privilegiu și o ocazie de experiențe fericite ale înnoirii care au atins bisericile noastre în parte, totuși nu cred că este un lucru de apucat de a cere rămânerea într-o zonă a slujirii care începea să se deschidă tot mai mult. În planul trei, am fost confruntat cu întrebări și poziții ale colegilor mei pastori și membri, evangheliști și colegi de proiecte

privind simțămintele și reacția pe care o am în urma acestei schimbări. I-am asigurat că nu am nicio furtună de neplăcere sau de dezamăgire, deși la momentul acesta viziunea mea de lucru se maturizase și gândeam la perspective de misiune mai agresive și angajante.

• **Emilian Niculescu – Secretar:** Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru favoarea de a lucra ca secretar timp de patru ani. Consider că este, într-adevăr, o favoare și nu un merit. Le mulțumesc tuturor secretarilor de la Conferințe și de la bisericile locale care m-au sprijinit în această activitate. De la intrarea mea în lucrare am considerat un principiu faptul de a accepta să lucrez oricând, oriunde și în orice poziție. Și cu această ocazie vreau să rămân fidel acestui principiu inițial.

• **Valeriu Petrescu – Educație:** Sunt mulțumit fiindcă la Departamentul Educație mă urmează un om pregătit, care știe specificul departamentului și este în stare să continue aplicarea strategiei educației adventiste în România. Pe de altă parte, am transmis în prezentarea raportului că educația este o prioritate pentru Biserica Adventistă din România și că ea reprezintă una dintre cele mai eficiente căi de împlinire a misiunii bisericii. Am încredere deplină că Dumnezeu conduce biserica Sa și își urmărește cu precizie îndeplinirea planurilor Sale.

• **Cristian Modan – Tineret:** Mulțumesc bisericii pentru privilegiul de a lucra timp de 14 ani pentru mieluseii și oițele turmei Domnului. Aș dori să îmi exprim respectul și prețuirea pentru voluntarii care pun pasiune, sacrifică timp și resurse în această lucrare. Am simțit că e nevoie de o schimbare la Departamentul Tineret și consider că biserica a făcut o alegere bună în persoana fratelui Chirileanu. Oriunde mă va chema Domnul să lucrez, voi păstra și angajamentul meu pentru lucrarea de tineret și voi găsi, cu siguranță, un grup de copii și tineri pe care să îi slujesc.

Impresii la început de mandat

Iată câteva dintre reacțiile celor chemați de Dumnezeu pentru slujire în următorul mandat:

• **Daniel Chirileanu – Tineret / Copii:** De când am spus DA necondiționat la chemarea lui Dumnezeu, mereu mi-a dat să umblu pe urme prea mari pentru mine. Sper să pot pași pe urmele lăsate de

fr. Cristi, care a făcut în așa fel ca oricare dintre noi, cei șase directori de la Conferințe, să-l putem înlocui.

Intenție: Doar gând spre zidire, nici un gând de stricat, de uitare, de altfel. Drumul merge mai departe. Ceea ce știu este promisiunea pe care I-am făcut-o lui Dumnezeu că voi fi acolo unde îmi spune. Cât despre vreme, voi fi cu ochii în patru; cât despre viziune, mă rog pentru ea. Voi fi fericit și onorat să fiu girat de experiența celor ce până acum au format lideri, au deschis cărări și au clădit. Cred că Dumnezeu va fi cu mine pentru că vreau să păstrez ce am primit, vreau să nu stric, nici măcar din neatenție, și vreau să așez totul sub planul Lui. Va fi deci o zi fără amurg.

• **Ciprian Iorgulescu – Școala de Sabat și Lucrare personală:** Dincolo de emoția momentului, sunt conștient de marea responsabilitate oferită de Bunul Dumnezeu prin biserica Sa și doresc să nu-L dezamăgesc pe Cel care m-a chemat. Nu cred că va fi ușor în această perioadă de sfârșit a istoriei planetei, dar cu siguranță satisfacțiile muncii în acest departament vor fi mari. Pentru următoarea perioadă de cinci ani îmi propun să promovez studiul Cuvântului lui Dumnezeu printre creștinii adventiști, iar proiectul bisericii – „Urmează Biblia” – să își atingă obiectivele în cât mai multe familii adventiste și prin Departamentul Școlii de Sabat și Lucrare Personală. De asemenea, motivarea acestora pentru misiune va fi o altă componentă a slujirii, pentru că îmi doresc implicarea cât mai multor membri în mărturisirea adevărului și a identității adventiste.

• **Nelu Burcea – Relații oficiale și Libertate religioasă – Comunicații:** Îmi este greu să părăsesc activitatea media, deoarece aici am trăit cea mai dinamică perioadă din viață și am întâlnit cei mai interesanți oameni. Cred că această perioadă mă va ajuta să înțeleg mai bine comunicarea. De asemenea, cred că Departamentul de Relații oficiale și Libertate religioasă va fi o adevărată provocare, deoarece aici s-au făcut progrese uriașe. Îl rog pe Dumnezeu să îmi fie călăuză pe acest drum necunoscut.

• **Romică Sirbu – Familie și Educație:** Mântuitorul s-a rugat pentru unitatea bisericii ca fiind singura cale prin care oamenii vor recunoaște originea și misiunea divină a bisericii. Indiferent ce

simțim acum, indiferent de temerile personale, indiferent de criza prin care trece lumea să strângem rândurile și, în unitatea pe care o aduce dragostea Domnului Isus turnată în inimile noastre să ne implicăm cât mai bine în misiunea încredințată în vederea întâlnirii cât mai curând cu Dumnezeu nostru.

Îmi doresc pentru viitor consolidarea sistemului de educație al bisericii, continuarea dezvoltării acestuia în conformitate cu viziunea profetică a bisericii și nevoile locale ale bisericilor. Mă gândesc în mod deosebit la dezvoltarea învățământului universitar adventist, care ține direct de Uniune.

Pentru Departamentul Viața de familie îmi doresc ca prin diferite căi și programe să facem din familie instituția care le va reforma pe toate celelalte.

• **Maghyarosi Barna – Grupuri etnice:** În lucrarea pentru grupurile etnice, care este oarecum la început, intenționez să asigurăm material de informare și de formare în limbile materne ale cât mai multor grupuri etnice din biserică. O atenție specială cred că trebuie să acordăm prezentării Evangheliei într-o manieră specifică fiecărui grup etnic.

• **Iacob Pop – Publicații:** Atât pentru Departamentul Publicații, cât și pentru Casa de Editură „Viață și Sănătate” doresc să acceptăm și să urmărim îndrumările pe care Dumnezeu ni le-a descoperit prin sora White, astfel încât publicațiile să aducă hrana spirituală necesară creșterii membrilor bisericii, iar pentru semeni să fie mijlocul de transmitere a Evangheliei în vederea salvării lor.

După încheierea oficială a Adunării Generale a Uniunii, ne luăm rămas-bun unii de la alții și plecăm. O întrebare însă rămâne încă agățată de gândurile mele: Până când vom fi încă „Aproape acasă” și nu „În sfârșit, Acasă!”? O singură speranță rămâne – următoarea adunare să fie în jurul Mântuitorului nostru!

Laurențiu Gherghe, este pastorul comunității Bacău-Centru din Conferința Moldova.

Cifrul blestemat

Ultima diversiune

Florin Lăiu este lect. univ. drd. în cadrul Institutului Teologic Adventist, Cernica.

Nu este înțelept să căutăm sensul acestui semn în alt loc decât în Biblie. Apocalipsa arată că lumea întreagă va fi polarizată și marcată – unii, și anume o parte „numărată” din poporul lui Dumnezeu, vor primi „pe frunte”... „sigiliul Dumnezeului celui viu”, iar restul lumii se va închina fiarei, chipului ei și balaurului, primind „semnul fiarei... pe frunte sau pe mână”. Expresia „semn pe mână și/sau pe frunte” este folosită de mult timp în Scripturi pentru a reprezenta Legea lui Dumnezeu și, în special, o sărbătoare. Sâmbăta este prezentată ca fiind semnul distinctiv al Creatorului (Ex. 31,13; Ezechiel 20,12.20), iar Paștele mozaic este prezentat ca fiind un *semn* al lui Dumnezeu *pe mână și pe frunte*. (Ex. 13, 9.16; 28,36; Deut. 6,6-8; 11,18)

Astfel, semnul fiarei se dovedește a fi o lege sau o sărbătoare instituită de fiară, o parodie a Legii divine, o parodie a Sabatului și a Paștelui mozaic. Cunoscând predispoziția Romei de a „schimba vremi și Lege” (Dan. 7,25), de a milita pentru impunerea propriilor tradiții festive, nu este dificil de intuit ce sabat anume se va impune. Se va impune un sabat popular, nu Sabatul lui Dumnezeu, nici Paștele evreilor!

Semnul fiarei este numit *cháragma* (marcă sau inscripție de monedă, reprezentare, amprentă, mușcătură, semn, stigmat), în timp ce semnul lui Dumnezeu este numit *sphragis* (sigiliu, pecete, șampilă, certificare, autentificare). Unul este un semn ca pentru sclavi și pentru vite, iar celălalt este un semn al libertății și al demnității umane. Dar ambele sunt peceti, semne ale apartenenței. Faptul că semnul acesta este numele sau numărul numelui fiarei arată că joacă rolul unui sigiliu antic, care conținea, de cele mai multe ori, numele posesorului, iar în unele cazuri (în special când era vorba de bogați, prinți, regi) avea și un simbol grafic, o siglă. Sigiliul lui Dumnezeu (vezi Apoc. 7 și 9), pus asupra celor o sută patruzeci și patru de mii, văzut mai de aproape de Ioan, este constituit, de asemenea, din Numele lui Dumnezeu. (Apoc. 14,1)

În plan teologic, au existat diverse tentative de a identifica cele două semne. Catolicii și ortodocșii au înclinat să interpreteze sigiliul lui Dumnezeu ca fiind semnul crucii, ceea ce a dus la dezvoltarea unei mistici superstițioase, o magie albă a acestui semn (care era popular la păgânii și gnosticii egipteni,¹ și a fost adoptat de unii creștinii africani în secolul al III-lea).

Protestanții au văzut în sigiliul lui Dumnezeu fie botezul evanghelic (care, în analogie cu circum-

Și a făcut ca toți – mici și mari, bogați și săraci, liberi și sclavi – să fie marcați cu un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără a avea semnul acela, care arată numele fiarei, sau numărul de cod al numelui ei.

Aici este înțelepciunea! Cine are minte ascuțită, să socotească cifra fiarei, pentru că este un număr de om, și numărul ei este: 666.

(Apocalipsa 13,16-18)

cizia, este o pecete a noului legământ: Rom. 4,11), fie Duhul Sfânt, prin care „suntem sigilați” și garantați pentru mântuire. (Efes. 1,13; 4,30)

Botezul este cu adevărat o pecete a pocăinței și a dedicării noastre lui Dumnezeu, în era creștină, iar Duhul Sfânt este cu adevărat o pecete, o confirmare a lui Dumnezeu că am fost primiți și suntem ai Lui. Toate aceste semne creștine trebuie însușite, mai puțin superstițiile înșelătoare. Dar sigiliul lui Dumnezeu din Apocalipsa este un semn care îl protejează pe purtător în timpul strâmtorării viitoare, în lupta cu fiara, până în ziua răpirii vizibile a celor sigilați, la venirea Domnului. Fără botez nu ești creștin, fără Duhul nu ești fiu al lui Dumnezeu, nu ești israelit. Dar în Apocalipsa nu toți israeliții sunt sigilați, ci numai 12 × 12.000. Prin urmare, aici nu poate fi vorba de un semn al noului în contrast cu vechiul, niciun semn al mântuirii, în general, ci un semn al recunoașterii „Dumnezeului celui viu”, care este Dumnezeul Creator, singurul Mântuitor.

Semnul fiarei a fost înțeles ca fiind diverse semne vizibile sau invizibile ale unei religii impuse, de la certificatele de satisfacere a cultului cezarului în Antichitate, până la simboluri mistice născocite și impuse de creștinismul medieval sau modern. Luther credea că semnul fiarei este tonsura specifică a clerului catolic² și că 666 reprezintă anii de domnie ai papalității (idee pe care a preluat-o și W. Miller, care adăuga 666 la anul 158 AC, și ajungea astfel la 508 AD, începutul celor 1290-1335 ani din Daniel 12. Bahaii, de asemenea, au înțeles 666 ca număr de ani de la Christos la califul Muawiya I!).³ De asemenea, Luther a mai făcut observația că numele latin Benedictus, pe care-l purtasera mulți papi, dar și sfântul care întemeiasă Ordinul Benedictin, scris grecește totaliza 666 (o idee preluată probabil de la Andrei de Cezareea).⁴

În timpurile noastre însă, unii autori neoprotestanți au stârnit o isterie pseudoreligioasă, care a cuprins și unele bărbii răsăritene, deturnând atenția de la cele spirituale la bagatele, precum codul de bare (UPC) și cipul electronic.⁵ Codul de bare este suspectat că ar purta într-o formă ascunsă numărul 666, iar cipul este așteptat cu groază, asemenea drobului de sare din poveste, să fie implantat pe mână sau pe frunte.

În realitate, codul de bare este o inovație inteligentă, folosită din 1966, care înlesnește citirea rapidă a prețurilor de către scanner. Unii „credincioși” speriați sau interesați au presupus sau au sperat că cele trei perechi de bare așezate la începutul, la mijlocul și la sfârșitul desenului ar reprezenta cifra 6. Dar scannerul, deși în genere mai inteligent decât acești interpreți de duzină, nu găsește acolo numărul fiarei. Cât privește cipul, în el se pot stoca un număr de date și se încearcă folosirea lui pentru înregistrarea, protecția și monitorizarea unor obiecte și viețuitoare. Există temeri

că și oamenii ar putea fi înregistrați și monitorizați ca animalele, violându-li-se intimitatea. Nu știm dacă se va impune vreodată purtarea unui cip biometric pe corp, cert este că, chiar dacă s-ar impune un asemenea sistem, el nu ar avea mai mare legătură cu Apocalipsa decât cartea de identitate, permisul de conducere și telefonul mobil.

Apocalipsa prevede cele mai teribile pedepse peste cei care încearcă un compromis cu Bestia, cinstindu-i chipul, admirându-i învierea, purtându-i semnul cu numele sau cu numărul pe frunte sau pe mână. Să fie oare Dumnezeu atât de absurd și de nedrept, încât să pedepsească lumea pentru niște fleacuri despre care El nu S-a pronunțat nicio dată în poruncile Lui? Și, în același timp, să treacă cu vederea încălcarea poruncilor lui exprese, chiar de către bisericile care pretind că I se închină? Care este însă numele Bestiei și cum putem socoti numărul de cod al numelui ei?

Aici este... bătaia de cap!

Există un sistem de citire numerică a cuvintelor scrise, un sistem ocult și destul de popular, cunoscut încă de Sargon II (†707 AC), de Platon (†347 AC), de evreii antici și de romanii din primul secol creștin.⁶ Acest sistem, care s-a prelungit apoi în Kabbala, dar și printre creștinii medievali, poartă numele iudeo-elenist *ghematria* (*gematria*). Provocarea autorului: „Aici este înțelepciunea!”, pare să fie mai mult decât îndemnul la un simplu calcul ghematric. Totuși, chiar dacă ne rezumăm la ghematrie, întrucât autorul spune clar că numărul 666 este „cifra numelui fiarei”, dificultatea rămâne. În cazul șaradei din Daniel 5, chiar dacă scrierea era omenească (mn' mn' tql wprsyn), s-ar fi putut citi foarte bine altfel decât vedea ochiul profetului: „... o mină, încă o mină, un siclu și două jumătăți de siclu” (50+50+1+2)!

Dacă avem numele sau titlul persoanei, putem calcula imediat cifra celui nume în orice alfabet sau sistem dorim. „Spune-ne visul și imediat ți-l vom tâlmăci”, îi spuneau lui Nabucodonosor marii inițiați ai Babilonului. În acest caz știm cifra exact, dar nu știm cum să-l folosim, deoarece există multe posibilități, și nu știm care a fost cea intenționată. Savanții au reușit să descifreze misterele unor inscripții antice, unde uneori și scrierea, și limba erau necu-

noscute. Experții în contrainformații au reușit adesea să spargă coduri și să descifreze mesaje secrete de război. Dar cifrul numelui fiarei nu și-a găsit o descifrare satisfăcătoare, deși încă din Antichitate s-au propus multe soluții, tot atât de puțin convingătoare.

Logic și exegetic vorbind, ar trebui mai întâi să se înțeleagă bine relația dintre semn, număr și nume. Ar trebui să se cunoască precis, nu doar identitatea fiarei, ci și numele ei mistic intenționat, ca apoi să se justifice aplicarea ghematrică (și nu numai) a numărului 666. S-au propus interpretări simbolice, 6 fiind, zice-se, numărul omului, fiindcă omul a fost făcut în ziua a șasea. Însă tot în ziua a șasea au fost făcute și porcul, și șopârla. Alții au văzut în acest număr un simbol al răului, al imperfecțiunii multiplicare (7-1). S-au făcut speculații asupra formei ortografice a scrierii grecești a numelui (în multe manuscrise vechi ale Apocalipsei apare scris codificat, cu litere, ca $\chi\zeta\zeta$ = hi, xü, stigma). Anticii au mai observat că suma cifrelor romane sub o mie, reprezentate prin litere, în ordine descrescândă, este 666 (DCLXVI).

Matematica modernă constată că numărul 666 are proprietăți speciale. Este un număr palindromic (ale cărui cifre se repetă) și *excesiv* (*abundent*). Este al șazezecilea număr 12-factorial, în timp ce 60 este primul număr 12-factorial. Este un număr „Smith”. Este suma pătratelor primelor șapte numere prime ($2^2 + 3^2 + 5^2 + 7^2 + 11^2 + 13^2 + 17^2 = 666$). Este al treisprezecelea indice din secvența padovană primă (3, 4, 5, 7, 8, 14, 19, 30, 37, 84, 128, 469, 666, 1262, 1573, 2003). Un pătrat magic prim reciproc, bazat pe 1/149 în baza 10, are un total magic de 666. Însă cea mai spectaculoasă observație este că 666 este un număr dublu *triangular*, fiind suma primelor 36 de numere naturale (36 fiind atât pătrat, cât și triangular), al șaselea număr de forma $n^2(n^2 + 1) / 2$ și al optulea de forma $n(n + 1)(n^2 + n + 2) / 8$.⁷

Triangularitatea lui 666 pare să fi permis în Antichitate utilizarea acestui număr în mistica astrologică, cultul soarelui, lunii și stelelor având o largă răspândire. Babilonienii foloseau sistemul aritmetic sexagesimal (bazat pe numărul 60). Nu întâmplător, dimensiunile idoului aurit din Daniel 3, care reprezenta puterea Babilonului, erau 60×6 coți, iar cei 6 oameni cu sabia din Ezechiel

9, care îi distrug pe cei neînsemnați îi reprezintă, de asemenea, pe babilonienii. Până astăzi moștenim de la babilonienii împărțirea timpului zilei și a cercului în sistem sexagesimal. Astrologia și panteonul babilonian foloseau numerele 12, 36, 60 din sistemul sexagesimal.

R. A. Anderson menționează că în Muzeul Pergam din Berlin s-ar fi găsit (pe la anul 1910) niște „sigilii solare” antice, conținând pe o parte simboluri astrologice, iar pe cealaltă parte pătrate magice cu numerele 1-36, pe șase coloane și șase rânduri, a căror sumă, adunată pe vertical sau pe orizontal, sau în diagonală totalizează 111, iar totalul general este 666. Dacă informația s-ar dovedi corectă, conexiunea dintre numărul fatidic și astrologie este semnificativă, deoarece relația dintre numărul și semnul fiarei ar putea fi văzută în termenii săptămânii astrologice și ai începutului ei, care au intrat în competiție cu săptămâna biblică. Amintiți-vă, de exemplu, că legea duminicală a lui Constantin cel Mare (321) oficializa pseudosabatul săptămânal păgân-creștin, sub numele de „venerabilis dies solis” (venerabila Zi a Soarelui!). Dar afirmația lui Anderson cu privire la „sigiliile solare” nu este confirmată de cercetători în general. Cel mai direct mod de verificare ar fi să se ia legătura cu Muzeul din Berlin.⁸

Lumea a avut întotdeauna lideri antipatici, despoți, nebuni sau simpli nedoriți, care, la timpul lor, au fost etichetați ca Antichrist, iar numele lor, calculat după o metodă sau alta, a fost „găsit” că totalizează 666! Napoleon, Hitler, Mussolini și mulți alții au căpătat proporții apocaliptice pe calea aceasta. Însă dacă fiara este cu adevărat Roma, probabil trebuie să ne interesăm mai degrabă de cap, decât de coarnele lui, cu atât mai puțin de numele care nu au

legătură cu Roma. Comentatorii creștini din primele secole ne-au lăsat o serie de sugestii, majoritatea dintre ele fiind niște fantezii neconvingătoare. Dar este de subliniat faptul că au pus accentul pe identitatea romană a fiarei. Irineu a propus numele LATEINOS (latin, roman), care în greacă totalizează 666.

Alții au propus numele Nero, care, scris evreiește (NRWN QSR / NRW QSR), totalizează 666 sau 616. S-au descoperit manuscrise extrem de vechi ale Apocalipsei, care conțin 616 în loc de 666 și care dovedesc astfel că unii scribi au „corectat” manuscrisele ca să se potrivească cu interpretarea lor preferată. Se pretinde că varianta 616 se potrivește și numelui cezarului Gaius Caligula, scris evreiește (GS-KLGS QSR). Calculând după sistemul grecesc, Stauffer crede că numărul 666 este suma titlurilor prescurtate oficial găsite pe monedele din timpul lui Domițian, cezarul contemporan cu Ioan: A[utokrator] KAI[sar] DOMET[ianos] SEB[astos] GE[rmanikos].

În mod natural, creștinii din primele secole au căutat să aplice profeția la timpul lor, așa cum au făcut și generațiile de mai târziu, până astăzi. Autoritatea imperială și factorii religioși instigatori (preoții templelor, evreii etc.), din motive politice, dar cu arma superstiției au încurajat cultul cezarului divinizat. Domițian a fost văzut ca un Nero reînviat, așa cum, mai târziu, Justinian era văzut ca un Domițian „reincarnat”. Din când în când, fiara ieșea din mormânt. Aceasta este soarta marilor lideri sinistri. Hitler, Ceaușescu și alți temuți din zilele noastre repetă mitul fiarei care nu moare, ci doar stă ascunsă pe undeva, sub alt nume, iar teama sau speranța populară îi readuce din abis.

Profeția însă nu se referea la antenamentele Romei vechi împotriva creștinismului, ci la evenimente mult mai dramatice: un război cu opoziția timp de 1260 de ani, o lovitură de jungher dată fiarei, apoi reînvierea, recuperarea, succesul progresiv și cultul care i se dedică în final. Unii cred că lovitura mortală a primit-o Roma prin barbari, iar recuperarea s-a făcut prin apariția Statului Bisericesc (papal) și prin reînvierea Imperiului de Apus. Adevărul este însă că barbarii nu au distrus imperiul, ci mai degrabă i s-au aliat și l-au continuat într-o formă divizată („coarnele”). Unitatea politico-ecclesiastică și continuarea imperiului în

Răsărit, reînviat apoi în Apus, a conectat și statele romano-barbare creștinate la civilizația, cultura și destinul politic al imperiului. Chiar dacă s-ar putea susține că barbarii au dat lovitură de grație, mai adevărat este că tot ei au vindecat rana. Și, chiar pe calea aceasta, se ajunge la concluzia că Roma medievală nu este altceva decât reînvierea Romei păgâne persecutoare. Sau, cum o numea foarte plastic un istoric protestant, descriind papalitatea: „... fantoma lui Petru încununată cu diadema vechilor cezari.”

Având în vedere faptul că numărul fiarei este numărul numelui ei, iar numele sau titlul ei trebuie să fie roman, probabil că soluția cea mai acceptabilă, până în prezent, este cea descoperită de profesorul protestant Andreas Helwig (1612),⁹ care, în cartea sa (*Antichristus Romanus*), a argumentat că titlul papal Vicarius Filii Dei (Vicar al Fiului lui Dumnezeu), care este un alt mod de a spune Vicarius Christi (Vice-Christos), este numele (titlul) istoric al lui Antichrist și însumează numeric 666. Se știe că termenul grecesc Antichristos înseamnă Vice-Christos, iar această similaritate stânjenitoare dintre papalitate și Antichrist este observată și de Enciclopedia Catolică.¹⁰

Exegeții protestanți însă au renunțat de mult la această „jucărie”, în contextul reconciliant sau ecumenic modern. Ideea că Antichristul ar fi deja de multă vreme fruntea creștinătății a fost abandonată în general, deși interpretarea supraviețuiește încă, în special printre protestanții radicali. În ultima vreme, tot mai mulți comentatori adventiști au obosit să menționeze acest titlu buclucaș, din cauza unei situații sensibile care se crease. Din nefericire, multe dintre publicațiile noastre din trecut au susținut că acest titlu ar fi (fost) scris cu pietre scumpe pe tiara papală și s-au încercat unele argumente. Din lipsă de fotografii directe, titlul de mai sus în aceste publicații a fost scris, cumva, pe desenul tiarei, ceea ce unii consideră un „fals”, alții o simplă soluție artistică (caricaturală) și pragmatică.

În același timp, oficialitățile catolice susțin că Vicarius Filii Dei nu este titlu oficial papal, ci a fost preluat dintr-un document fals, prin urmare nu se ia în considerație, este o simplă coincidență. Unii interpreți adventiști, decepționați de povestea cu titlul de pe tiară, au cum-părat și acest contraargument catolic: nu

Numai cei care primesc sigiliul lui Dumnezeu vor fi scutiți de semnul fiarei și salvați, în schimb vor fi boicotați economic, marginalizați și condamnați la dispariție. Cum se va întâmpla aceasta, nu știm exact.

este titlu oficial, este dintr-un document fals. Dar acel document fals nu este altceva decât așa-numita Donație Constantiniană, pe care Vaticanul și întreaga Europă l-au tratat în modul cel mai serios, din secolul al VIII-lea până în secolul al XV-lea, iar învățații catolici au continuat să-l considere autentic până în secolul al XIX-lea!¹¹ Acest document, la fel de fals ca pretențiile clasice ale papalității, indiferent dacă a fost produs la Vatican, din necesități diplomatice, sau în altă parte, a fost acceptat de Europa ca fiind autentic, fără nicio opoziție din partea Vaticanului. Iar acel document care, deși fals, a fost tratat ca fiind oficial timp de un mileniu, folosea titlul aminist, ceea ce înseamnă că a fost un titlu oficial, pentru toate scopurile practice.

Indiferent câte dovezi s-ar mai aduce pentru s-au împotriva soluției lui Helwig, și în ciuda insatisfacțiilor mai mult sau mai puțin justificate legate de acest titlu papal, identificarea fiarei nu depinde de acest detaliu, din fericire. Nu este cazul să ținem morțiș la el, să-l dogmatizăm, dar personal nu găsesc motive serioase să-l arunc la gunoi. Ceea ce este clar și fără echivoc, fiara cea mai discutată în Apocalipsa este Roma, cu imperiul ei în toate fazele și aspectele politice și religioase, deoarece Apocalipsa preia profeția lui Daniel 7 și o aplică în mod corect la Roma imperială și la viitorul ei până la a doua venire a lui Iisus.

Este uluitor cum credincioșii nu se interesează de sigiliul lui Dumnezeu pe frunte, și nu se tem de lipsa lui, dar pentru semnul fiarei au multe temeri superstițioase. Interpretările acestea cu iz de apocalipsă științifico-fantastică sunt prea populare ca să fie și adevărate. Numai cei care primesc sigiliul lui Dumnezeu vor fi scutiți de semnul fiarei și salvați, în schimb vor fi boicotați economic, marginalizați și condamnați la dispariție. Cum se va întâmpla aceasta nu știm exact. Nici specularea situației globale nu ajută întotdeauna. Apoca-

lipsa nu ne-a fost dată pentru a încuraja scenariile conspiranoice confecționate de unii comentatori diletantissimi. Toți cei care nu primesc sigiliul lui Dumnezeu vor primi cu siguranță semnul fiarei „pe frunte sau pe mână”, oricât ar fugi de monitorizările electronice și de semnele civilizației moderne, oricât de multe ar afla de pe web din secretele iezuiților, ale masonilor și ale grupului G „enșpe”. Diavolul le atrage atenția oamenilor spre asemenea bagatele, ca să le răpească timpul și interesul pentru cercetarea serioasă și inteligentă a Scripturii. Niciunul dintre cei care au isterizat mulțimea împotriva pașaportului biometric nu i-a îndemnat pe oameni să citească Apocalipsa cu ochii lor. Să ne păstrăm încrederea în explicațiile pe care le moștenim, deoarece chiar când s-au dovedit imperfecte, ele au rămas în esență corecte.

¹ Potrivit cu Ezech. 9:4, „semn” este în ebraică *tau*, numele ultimei litere a alfabetului, care în timpul lui Ezechiel se scria sub forma unui X, iar cu câteva secole mai devreme se scria sub forma unei cruci (de unde provine semnul T/τ/t grecesc și latin). Vezi și traduceri biblice B.O.R. La egipteni, anumite forme de cruce erau simbolul vieții și fertilității (ankh/crucea ansată), vezi și Wikipedia, Cross, Sign of the Cross.

² Plass, E. M. *What Luther Says: An Anthology*, St. Louis: Concordia, p. 1141.

³ Nichol, F. D., *The Midnight Cry*, 510. cf. Google, Căutare de cărți.

⁴ H. A. Sanders (1918) „The Number of the Beast in Revelation”, *Journal of Biblical Literature*, vol. 37, No. 1/2. (1918), p. 95-99.

⁵ Vezi și B. I. Stărcanu, „Demagogia 666 și urlatorii de serviciu”, 2009 (Google search).

⁶ Wiersbe, W. W. (1989). *The Bible exposition commentary*. „An exposition of the New Testament comprising the entire 'BE' series”—Jkt. (Re 13:11). Wheaton, Ill.: Victor Books. Sau descoperit inscripții romane ca acestea: „Iubesc pe aceea al cărei număr este 545” (în Pompei), sau „Dacă socotești numărul / numelui lui Nero / și numărul cuvântului 'matricid' / găsești aceeași sumă.” (Cf. Suetonius).

⁷ Cf. Wikipedia, 666 (number).

⁸ R. A. Anderson, *Unfolding the Revelation*, Pacific Press, Boise Idaho, Oshawa Ontario, Canada (1953, 1961, 1974), pp. 125-127. http://www.666myth.com/666_Origins.html

⁹ Vezi și Wikipedia, Number of the Beast.

¹⁰ <http://www.newadvent.org/cathen/01559a.htm>

¹¹ Cf. Wikipedia, Donation of Constantine; Kirsch, J.P. (1909). *Donation of Constantine*. In *The Catholic Encyclopedia*. New York: Robert Appleton Company. Retrieved April 13, 2009 from New Advent: <http://www.newadvent.org/cathen/05118a.htm>.

666, CNP-ul și cipul —

Introducerea pașapoartelor cu microcip a determinat un număr de clerici, călugări și laici să protesteze, susținând că instalarea unui microcip în pașapoarte, în cărțile de identitate și în permisele auto ar conține cifra 666, care în Apocalipsa lui Ioan este prezentată drept numărul numelui fiarei sau anticristului. Subiectul a stârnit interesul presei și a fost dezbătut pe larg.

Ce este cipul?

Denumirea tehnică a cipului este Dispozitiv de Identificare prin Frecvențe Radio (R.F.I.D. – Radio Frequency Identification Device) și este folosit pentru identificarea persoanelor. Carl Sanders ne oferă o idee despre cipurile biometrice.

Carl Sanders, un inginer care a lucrat în Statele Unite pentru General Electric și apoi pentru CIA la conceperea a nouă microcipuri implantabile și care a avut o contribuție importantă în inventarea acestei tehnologii, declară în cadrul unui interviu acordat pentru Radio Vocea Evangheliei¹ că ultimul microcip, la realizarea căruia a lucrat, este de grosimea unui sfert de bob de orez (0.7 mm pe 7 milimetri), având integrate 250.000 de componente; are o baterie cu litiu și antenă de emisie-recepție.

El a spus că în urma unui studiu au descoperit, cu mult înainte de a ști despre ce scrie în Apocalipsa, că sunt două locuri ideale pentru acest microcip: pe frunte, la rădăcina părului, sau pe exteriorul palmei mâinii drepte. Aceasta pentru că bateria are un circuit minuscul de încărcare cu o termocuplă care face ca, la variațiile de temperatură, curentul să circule într-o direcție sau alta, producând astfel încărcarea bateriei. Fruntea este ideală pentru instalarea microcipului, pentru că în acest loc temperatura crește și din cauze emoționale, iar mâna dreaptă pentru că la ea apar variații de temperatură mai multe, deoarece este folosită mai mult.

Viorel Dima este pastor al Bisericii Adventiste din România.

Se pare că în SUA numai anul trecut au primit, de bunăvoie, să le fie implantat cipul cam 450.000 de persoane. Există deja firme care comercializează astfel de cipuri. Ele sunt folosite pentru identificare și supraveghere din motive de securitate, dar și în loc de carduri de plată.

Legislația cu privire la Device-urile de Identificare prin Frecvențe Radio

Uniunea Europeană a stabilit, încă din 2004, recomandări și detalii tehnice privind elementele de securitate și elementele biometrice, precum și specificările tehnice aferente dispozitivelor de securitate și elementelor biometrice² care urmează să fie integrate obligatoriu în pașapoarte și în documente de călătorie. Odată cu aderarea la Uniunea Europeană, România s-a angajat să aplice aceste recomandări. Unii afirmă, chiar, că România este un proiect-pilot.

Aceste prevederi sunt aprobate de România prin OUG 94/2008³, HG 1.566/2008⁴ și OUG 07/4.12.2008⁵. Dezbaterile reale pe această temă au

diversiune pentru a ascunde adevărata problemă

apărut în momentul în care, pe de o parte, s-a anunțat începerea aplicării acestor norme și, pe de altă parte, au început debaterile în Parlament pentru aprobarea prin lege a ordonanțelor emise de guvern, pe care le-am menționat mai sus.

Nu este prevăzut în regulament cine are dreptul să înscrie date în microcip și care sunt criteriile de selectare a informațiilor care trebuie înscrise. Nu se spune nici ce ar putea afecta imaginea sau confortul psihic al persoanei în cauză.

Totuși, se pare că există intenția de a fi clarificate aceste lucruri, deoarece există, încă din mai 2008, un proiect al Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne a Parlamentului European de amendare a acestui regulament. Amendamentele propuse prevăd că Regulamentul trebuie să se limiteze la armonizarea între statele membre cu privire la datele de identificare biometrică care vor fi introduse în cip și la standardele tehnice care trebuie respectate. De asemenea, ar trebui menționat ca la aceste date să aibă acces numai autoritățile naționale responsabile pentru emiterea pașapoartelor sau documentelor de călătorie și serviciile naționale responsabile pentru controlul la frontieră.

Deși nu se spune ce măsuri vor fi luate, în proiect se propune ca Regulamentul să conțină prevederi care să oblige statele să asigure proceduri corespunzătoare pentru garantarea respectării demnității persoanei în prelucrarea și manipularea datelor de pe cipuri, în armonie cu prevederile Convenției Europene pentru Drepturile Omului și ale Convenției Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului. Scopul afirmat al microcipului este să controleze pozitiv individul, cu intenția de a-l proteja, în scopul creșterii gradului de securitate.

Numerotarea populației în sensul acordării unui număr de identitate, cod numeric personal sub forma unei

înșiruii de cifre sau a unui cod de bare, utilizarea tehnicilor moderne pentru urmărirea și monitorizarea cetățenilor prin R.F.I.D. oferă unele avantaje, dar prezintă și dezavantajul că în politicile publice oamenii tind să fie percepuți ca niște numere și cantități. Identitatea numerică oferă posibilitatea ca oricine să fie ușor controlat cu privire la tot parcursul său prin viață, iar folosirea microcipurilor oferă posibilitatea ca oricine să fie identificat, oriunde s-ar găsi, sau să fie citite informații particulare de aproape sau de la distanță. Aparent, oamenii cinstiți nu au de ce să se teamă de un astfel de control, câtă vreme nu au nimic de ascuns. Problemele apar atunci când viața intimă este invadată fără știrea sau fără permisiunea celui vizat, fie pentru că s-a greșit numărul căutat, fie pentru că trebuie găsit un infractor real sau inventat, fie pentru că, „din motive de securitate”, oricine trebuie verificat. Problema se agravează dacă luăm în considerație vulnerabilitatea bazelor de date care pot fi accesate ușor de persoane, instituții sau alți interesați. De fapt, odată cu stocarea datelor personale ale cetățenilor, cu identificarea lor numerică, cu introducerea cipurilor biometrice și cu înregistrarea numărului de identitate în toate documentele și tranzacțiile în care cetățeanul este implicat, cred că societatea globală trebuie să se întrebe în mod foarte serios dacă dreptul la respectarea vieții private și de familie își mai justifică locul în lista Drepturilor fundamentale ale omului.

În ceea ce privește libertatea religioasă, este încurajator că identitatea religioasă nu se află, cel puțin în prezent, înregistrată în bazele de date personale solicitate. De fapt, constituțiile celor mai multe state democratice,

ca și documentele internaționale cu privire la drepturile omului, interzic solicitarea și prelucrarea datelor personale cu privire la religie. Această interdicție ține cont de faptul că menționarea religiei în documentele de identitate, indiferent dacă acestea sunt în format tipărit sau digital, ar putea genera discriminări pe motive religioase.

În ceea ce privește asocierea codului numeric personal (CNP), a codului de bare sau a cipului biometric cu semnul fiarei este adevărat că, într-o zi, unii cetățeni ar putea constata că, din motive religioase, CNP-urile lor au fost trecute pe o „listă neagră” și, ca urmare a acestui fapt, codurile lor de identificare nu mai sunt acceptate pentru niciun fel de tranzacții. O altă posibilitate este ca, în viitor, codul numeric sau cipul să conțină și date referitoare la religie sau la anumite comportamente bazate pe religie. În această situație, aparatele de citire a codului sau cipului pot fi setate în așa fel încât, atunci când în codul de identificare personală citesc o cifră care relevă un anumit tip de comportament motivat religios, să blocheze continuarea operațiunilor. Acestea sunt două scenarii posibile pentru cei care ar trebui să fie marginalizați, stigmatizați și lipsiți de dreptul de a cumpăra sau a vinde (Apoc. 13,16.17) fără a avea, în mod necesar, numărul 666. După părerea mea, identificarea CNP-ului sau a cipului

*Făcând o comparație între semnul fiarei și pecetea/
semnul lui Dumnezeu, constatăm că cele două sunt în
opoziție, că fiecare semn dovedește apartenența, alege-
rea unei anumite autorități. Cine nu primește semnul lui
Dumnezeu, primește, în consecință, semnul fiarei.*

cu semnul fiarei, din Apocalipsa 13, sau numărul numelui ei nu poate fi în totul corectă. Ba mai mult, o astfel de interpretare este periculoasă și riscă să distragă atenția de la adevărata problemă ridicată de capitolul 13 din Apocalipsa.

Având în vedere cele de mai sus, cred că este important ca mai întâi să înțelegem ce spune Biblia despre semnul fiarei și despre numărul 666, și numai după aceea să încercăm să analizăm o posibilă legătură între acesta și codul numeric personal, codul de bare sau cipul de identificare prin frecvențe radio.

Pecetea Dumnezeului celui viu și semnul fiarei

Preocuparea creștinilor, de-a lungul tuturor timpurilor, de a cunoaște în ce constă semnul fiarei pare justificată atâta vreme cât de purtarea lui, aparent, va depinde viața tuturor locuitorilor, nimeni neputând să vândă sau să cumpere dacă nu are acest semn. Este important pentru creștin să înțeleagă ce este semnul fiarei și să știe cum pot oamenii să evite avertizarea înfricoșătoare a lui Dumnezeu.

Legat de 666, care este numit numărul numelui fiarei, trebuie observat că singurele semnificații pe care textul biblic i le acordă se referă la faptul că acest număr este una dintre cheile de identificare a fiarei – „Cine are pricepere să socotească numărul fiarei. Căci este număr de om. Și numărul este șase sute șase zeci și șase” (Apocalipsa 13,18) – și că acest semn/număr are legătură cu închinarea, arătând că cel care poartă acest semn este loial față de puterea reprezentată de fiară. (Apoc. 13,15-17)

Începând cu Irineu care, spre sfârșitul secolului al II-lea, elaborase o interpretare rațională a semnului fiarei folosind gematria (acordarea de valori numerice literelor unui nume), mulți comentatori ai Bibliei au atribuit acest număr unor personaje istorice. Faptul că, folosind gematria, numărul este aplicabil mai multor personaje, evidențiază că

sunt necesare alte indicii pentru a stabili în ce constă semnul fiarei.

În legătură cu semnul fiarei, trebuie luate în considerare câteva remarci:

1. Semnul are legătură cu închinarea. În încercarea sa de a face ca toți locuitorii pământului să se închine fiarei dintâi (v. 8), a doua fiară emite o lege conform căreia „să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei” (v. 15) și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde (v. 16. 17). Astfel, indiferent în ce ar consta semnul care va fi purtat pe mâna dreaptă sau pe frunte, acesta nu va fi semnul fiarei atâta timp cât nu este asociat cu închinarea, cu supunerea voită față de puterea reprezentată prin semn.

2. Capitolul 13 anunță mânia fiarei asupra celor care nu au primit semnul său, semnul care este reamintit în mod repetat în capitolele următoare (14,9.11;16,2; 19,20) pentru a arăta pedeapsa lui Dumnezeu asupra celor care vor primi semnul, iar capitolul 20,4 arată că aceia care nu se vor închina fiarei și nu vor primi semnul ei pe frunte și pe mână vor învia și vor împărați o mie de ani împreună cu Hristos. Sentința fiarei care îi condamnă la moarte pe toți cei care nu i se închină și nu au acceptat semnul ei este răsturnată prin sentința lui Dumnezeu care îi pedepsește pe cei ce au primit semnul și îi îndreptățește pe cei care l-au respins.

3. Semnul fiarei este în opoziție cu pecetea lui Dumnezeu. Aceasta este menționată pentru prima dată în paranteza care unește pecetea a șasea de a șaptea, în capitolul 7,3.4, și mai este amintită o dată în cadrul trâmbiței a cincea pentru a descrie relele care au să vină peste cei care nu au primit-o (9,4). Făcând o comparație între semnul fiarei și pecetea/semnul lui Dumnezeu, constatăm că cele două sunt în opoziție, că fiecare semn dovedește apartenența, alegerea unei anumite autorități. Cine nu primește semnul lui Dumnezeu, primește, în consecință, semnul fiarei. Cele două se exclud unul pe celălalt. Din

acest motiv, cea mai sigură modalitate de a nu primi semnul fiarei constă în a primi pecetea lui Dumnezeu.

4. Semnul are legătură cu numele și caracterul. În Apocalipsa 7, cei care poartă pecetea lui Dumnezeu pe fruntea lor sunt identificați ca fiind un grup care numără o sută patruzeci și patru de mii. Același grup, de o sută patruzeci și patru de mii, este văzut în Apocalipsa 14 ca fiind alcătuit din persoane care aveau scris pe frunte Numele Mielului (Numele lui Isus) și Numele Tatălui Său. Este ușor de sesizat identitatea dintre pecetea lui Dumnezeu și Numele care sunt scrise pe frunțile celor o sută patruzeci și patru de mii. Tot astfel, semnul fiarei este identificat în Apocalipsa 13,17 cu numele fiarei.

Mulți comentatori biblici iau în considerație faptul că în Biblie numele se referă la caracter și că, în consecință, semnul lui Dumnezeu se referă la caracter, sugerând că aceia care primesc pecetea Sa au un caracter după voia Sa, asemănător caracterului Său. Această interpretare este susținută de contextul capitolului 14, care insistă asupra caracterului pe care îl au cei care au pecetea Sa. De altfel, și purtătorii semnului fiarei sunt prezentați ca unii care au un caracter asemănător cu al acestora. În acest context, pare normal să înțelegem că semnul fiarei are legătură cu închinarea și caracterul celor ce fac voia fiarei, în timp ce pecetea lui Dumnezeu are legătură cu închinarea cerută de El și cu caracterul pe care-l aprobă El.

Concluzie

Semnul fiarei ar putea avea și aspect fizic, vizibil, dar semnificația lui este profund spirituală. Faptul că este purtat pe mână sau pe frunte sugerează că cei care se închină fiarei, ascultând de ea, o fac fie numai din cauza presiunilor la care sunt supuși, fie din convingere (semnul este purtat sugestiv pe mâna dreaptă sau pe frunte), dar, în ambele situații, supunerea față de fiară este conștientă și acceptată, chiar dacă în multe cazuri este acceptată în mod forțat.

Dacă 666 se găsește în codul de bare, aceasta ar putea fi o sugestie cu privire la operabilitatea teoriilor conspirației și la intențiile necurate care ar putea să se afle în spatele acestui program. Potrivit acestor teorii, unul sau mai multe grupuri „invizibile” controlează evoluțiile lumii în toate domeniile vieții, construind atât

relațiile internaționale, cât și relațiile sociale în cadrul societăților naționale și regionale, în așa fel încât intenții și planuri ascunse să poată fi realizate. Nu trebuie să uităm totuși că teoriile constructivismului social și cele ale conspirației, deși actuale, funcționează numai parțial, deoarece lupta pentru supremație dintre cele trei modele de globalizare (american, european și asiatic), grupurile de interese, surprizele economice și mai ales jocul democratic, care încă funcționează, fac ca inițiatorii diferitelor programe să controleze declanșarea unor fenomene fără a putea controla evoluțiile ulterioare.

Având în vedere cele de mai sus, deși dezbateră cu privire la pașapoartele cu cip este necesară și poate conține mult adevăr, ea ar putea fi generatoare de confuzie și ar putea distra atenția de la adevărata semnificație a semnului. În gândirea biblică, semnul fiarei nu este semnificativ decât în măsura în care este pus în contrast cu semnul lui Dumnezeu. Textul lasă să se înțeleagă că fiara poate fi identificată; dar chiar dacă unii nu ar putea să o identifice, pierderea nu ar fi foarte mare, deoarece credincioși trebuie să fie preocupați cu privire la ce

au de făcut pentru a primi pecetea lui Dumnezeu decât de a nu primi semnul fiarei. Primirea semnului lui Dumnezeu îi va scuti să primească semnul fiarei.

Dacă cele scrise în Biblie se vor întâmpla, atunci două lucruri trebuie să aibă loc pentru a fi posibilă împlinirea acestei profeții. În primul rând ar trebui să se formuleze niște standarde clare de comportament generat de motive religioase, inacceptabile de către societatea globală, care să fie interzise. O astfel de abordare ne duce cu gândul la limitarea libertății religioase. Din acest punct de vedere, orice limitare nelegitimă a libertății de manifestare și exprimare a religiei ar urma să fie suspectată că ar putea constitui un pas către un moment de criză universală în materie de morală și de religie. Este lesne de înțeles că suporterii acestei abordări vor face tot ce le stă în putință pentru a amâna cât mai mult acest moment și s-ar opune oricărei încercări de limitare a libertății de credință. În al doilea rând, modalitățile și mijloacele de urmărire a cetățenilor și de penetrare în spațiul lor intim ar putea fi interpretate ca etape în pregătirea unei mari persecuții.

Din textul biblic este evident că profețiile biblice ne oferă o vedere de ansamblu asupra viitorului, dar nimeni nu poate cunoaște detaliile împlinirii lor. Mai mult, rolul profeției biblice nu este de a-i face pe oameni capabili să prezică viitorul, ci mai degrabă să îi ajute să înțeleagă filosofia istoriei și modul lui Dumnezeu de a lucra cu oamenii, să îi facă să înțeleagă planurile Sale cu scopul de a nu fi luați prin surprindere și să se pregătească pentru împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu.

¹ Interviu cu Carl Sanders realizat de RVE Suceava, de către Daniel Grigoriuc.

² Prevederile Regulamentului Consiliului Europei nr. 2.252/2004 și ale Deciziei Comisiei nr. C(2005)409, publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 385 din 29 decembrie 2004.

³ OUG nr. 94/2008, Ordonanța de Urgență pentru stabilirea unor măsuri privind punerea în circulație a pașapoartelor electronice, precum și producerea altor documente de călătorie publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 485 din 30/06/2008

⁴ Hotărâre nr. 1.566 din 25 noiembrie 2008 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 557/2006 privind stabilirea datei de la care se pun în circulație pașapoartele electronice, precum și a formei și conținutului acestora publicată în M. Of. nr. 842/15 dec. 2008

⁵ Ordonanța de Urgență nr. 207 din 4 decembrie 2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, publicată în M. Of. nr. 831/10 dec. 2008.

Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă Herghelia

organizează

Tabăra de Sănătate și Familie

Perioada: 2-9 August 2009

Locația: Campulung Moldovenesc (colțul lacului)

Invitați speciali:

Dr. Virgil Stoenescu - București
Prof. Univ. Dr. Ovidiu Lazăr - Brașov
Dr. Sorin Morozan - CEMPH Herghelia

Cost:

500 lei / persoana (cupoane în sumă de 4 pături)
900 lei / persoana (cupoane în sumă de 6 pături complete)

Rezervări și informații la:

te/fax: (0265) 324.011/12 - Secretariat
0742.408.451 - Anca Irina Lăzărescu
0746.936.229 - Daniel Senilescu
school@herghelia.org
romihes@yahoo.com

Servicii oferite:

Meniu "0" colesterol, Masaj,
Sound, Gimnastică medicală, Prezentări medicale
Program pentru copii, Clase de gătit vegetarian,
Consiliere medicală, Consiliere pentru familie,
Determinări:
procent de grăsime, tensiune, vârstă sănătății etc.

Motto: "Tinerete fără bătrânețe și viață fără de boală. Tu alegi!"

Și masa are vremea ei...

dr. Ionel Bratu
este directorul Școlii
Postliceale Sanitare,
Brăila.

Versetul de mai jos sună ciudat pentru omul modern. Aparent nu este nicio legătură între obiceiurile alimentare și capacitatea de a fi un bun lider. Alți factori par mult mai importanți – studiile, experiența, relația cu Dumnezeu etc. Și apoi, acesta nu pare să fie un sfat pentru omul de rând, ci pentru cei din poziții de conducere.

Să nu uităm că fiecare dintre noi este chemat să fie lider într-un anumit domeniu. Mama este liderul „micii turme” de copii pe care i-a dat-o Dumnezeu, tata este liderul familiei, în biserică poți fi instructor la o grupă a Școlii de Sabat, diacon, prezbiter. Deseori, la serviciu, la școală sau în grupul tău de prieteni, chiar dacă nu ai o poziție oficială de lider, datorită apartenenței religioase, vei fi în centrul atenției celorlalți. Devii astfel un fel de lider, deoarece cuvintele tale, faptele tale, atitudinea ta îi va conduce pe oameni mai aproape de Isus sau... invers.

„Ferice de tine, țară, al cărei împărat este de neam mare și ai cărei voievozi mănâncă la vremea potrivită, ca să-și întărească puterile, nu ca să se dedea la beție!” (Eclesiastul 10,17)

„Vremea potrivită” pentru masă

Se pare că Dumnezeu ne vorbește fiecăruia personal prin cuvintele înțeleptului Solomon, citate mai sus, și ne atrage atenția asupra unui adevăr neglijat: e foarte important ca „vremea” la care mănânci să fie „potrivită” – de asta depinde influența ta. Este posibil ca neglijarea acestui aspect să anuleze efectul bun al orelor de studiu și de rugăciune asupra caracterului tău.

Dar care ar fi „vremea potrivită” la care să mănânc? Ne răspunde tot Solomon. Sunt două motive pentru care mănâcăm: nevoia („ca să-și întărească puterile”) și plăcerea („ca să se dedea la beție”). Nu e nimic rău în plăcerea de a mânca. Dumnezeu a inventat gustul și a făcut ca alimentele să aibă savoare. Dar este o problemă atunci când dorința, plăcerea, pofta este cea care comandă ce mănâcăm și când mănâcăm. Rațiunea este cea care ar trebui să aibă cuvântul decisiv în alegerea orelor de masă.

În general, oamenii au renunțat la orice regulă în legătură cu programul meselor. Mănâcăm oricând și oriunde – se pare că specia umană a devenit... rumegătoare. Principala victimă este stomacul nostru suprasolicitat, dar sunt și multe victime colaterale: metabolismul, gândirea, greu-

tatea corporală, imunitatea etc. Chiar știința medicală este extrem de debusolată la acest capitol. De multe ori chiar medicul sau nutriționistul este cel care îi recomandă pacientului suferind să mănânce „puțin și des”...

Unul dintre modurile în care Dumnezeu ne-a binecuvântat este progresul științei, în special în domeniul medical. Să profităm deci de acest cadou al Cerului și să ne aplecăm, pentru câteva momente, asupra minunatului proces al digestiei pentru a-l înțelege și a învăța să „administrăm” corect propriul organism.

Suprasolicitarea stomacului

Stomacul, ca organ digestiv, are mai multe funcții. În primul rând este un fel de „rezervor” care depozitează mâncarea până când aceasta va fi digerată. Asta înseamnă că omul nu a fost proiectat să mănânce continuu, ci să se hrănească

În al treilea rând, stomacul are un rol important în procesul de digestie, în special pentru proteine. Mai sunt și alte procese care au loc la nivelul stomacului, cum ar fi absorbția unor principii alimentare (în special a apei), neutralizarea bacteriilor din alimente, secreția unor hormoni etc.

Timpul de procesare a alimentelor în stomac este variabil, depinzând de tipul alimentelor consumate și de mulți alți factori. Studiile au arătat că în medie alimentele consumate la o masă petrec patru ore la acest nivel. Din acest rezultat putem trage o concluzie logică: este imposibil să ți se facă foame timp de patru ore după ce ai mâncat. Doar încă mai ai mâncare în stomac! Motivul pentru care mâncăm mai devreme de patru ore nu este nevoia, ci pofta, dorința. Uneori poate să apară și un alt fenomen, care se confundă cu senzația de foame: nevoia de apă (deshidratarea). În alte cazuri, suprasolicitarea stomacului prin consumarea unor alimente greu digerabile sau în cantitate mare este confundată cu foamea.

Obiceiuri nesănătoase

Gustările luate între mese, în această perioadă de aproximativ patru ore, duc la prelungirea fazei gastrice a digestiei, aceasta putând ajunge la 6-13 ore. Consecințele asupra organismului sunt dramatice. În primul rând, stagnarea prelungită a alimentelor în stomac va

Majoritatea populației suferă de grade și tipuri diferite de „gastrită”, consecință directă a nerespectării unei perioade adecvate de repaus digestiv.

Un alt obicei nesănătos este acela de a mânca seara târziu. În cursul nopții, organismul intră într-o stare de funcționare diferită de cea din timpul zilei. Una dintre consecințe este că procesele digestive scad în intensitate. O masă care ar fi fost digerată cu ușurință în timpul zilei va avea nevoie de multe ore de staționare în stomac în cursul nopții. Nu e de mirare că de multe ori nu ne este foame dimineața – probabil că încă mai avem în stomac mâncare rămasă din seara precedentă.

Spiritul profetic și știința medicală

Cu mulți ani înainte ca știința medicală să descopere aceste adevăruri, Ellen White așternea pe hârtie următoarele sfaturi: „Stomacul trebuie să se bucure de o atenție plină de grijă. Nu trebuie să fie ținut într-o continuă activitate. Dați-i pace, liniște și odihnă acestui organ folosit în mod greșit și îndelung maltratat. După ce stomacul și-a făcut lucrarea pentru o masă, nu îi dați încă și mai mult de lucru înainte de a fi avut șansa de a se odihni și înainte ca organismul să furnizeze o cantitate suficientă de suc gastric pentru altă mâncare. Ar trebui să treacă cel puțin cinci ore de la o masă la alta și țineți minte întotdeauna că, dacă vreți

după un tipar discontinuu – mese urmate de perioade de pauză alimentară.

În al doilea rând, în stomac se continuă procesul de fragmentare a alimentelor (proces care începe în gură, prin masticăție), acestea ajungând, în final, un fel de pastă, care trece în duoden (prima parte a intestinului subțire). Oricum, stomacul nu are dinți. Așa că îi vom ușura foarte mult munca dacă vom mesteca bine alimentele.

Gustările luate între mese... duc la prelungirea fazei gastrice a digestiei, aceasta putând ajunge la 6-13 ore. Consecințele asupra organismului sunt dramatice.

favoriza dezvoltarea bacteriilor. Cu toții știm că mâncarea se alterează dacă este lăsată la temperatura camerei. Cu cât mai mare va fi riscul acesta în stomac, unde temperatura este mult mai mare decât în cameră (aprox. 37°C față de aprox. 20°C). Pe de o parte aceasta va duce la fenomene de fermentație bacteriană, cu formare de produși toxici și gaze; și astfel noi, care nu acceptăm cu niciun chip să mâncăm alimente degradate, din cauza gustărilor între mese vom ajunge într-o situație similară.

Pe de altă parte, mucoasa gastrică va fi agresată de aceste microorganisme.

să faceți o încercare, veți descoperi că două mese pe zi sunt mai bune decât trei.” (*Dietă și hrană*, p. 173, în orig.)

Știu că sună ciudat pentru omul secolului XXI, care este obișnuit să mănânce oriunde, oricând și (aproape) orice. Eu am ales, în urmă cu un an și jumătate, să dau ascultare acestui îndemn venit prin mesagerul Domnului. Și acum mă alătur lui Solomon: „Ferice va fi de poporul ce așteaptă revenirea Domnului, atunci când vor alege să mănânce la timpul potrivit, atunci când se vor lăsa ghidați de rațiune, nu de poftă.”

Valeriu Petrescu este noul director al Centrului Media Adventist

Joi, 23 aprilie, noul comitet constituit al Uniunii Române l-a numit ca director al Centrului Media Adventist pe pastorul Valeriu Petrescu. Numirea dumnealui a fost necesară datorită plecării pastorului Nelu Burcea la Departamentul de Comunicare și Relații publice.

Tot în cadrul aceleiași întâlniri, organigrama postului de televiziune Speranța a fost modificată prin numirea pastorului Liviu Dumitrașcu în funcția de director de programe și mutarea pastorului Adrian Bocăneanu ca director de relații externe.

Advențiștii din Mexic au anulat serviciile de închinare ca urmare a epidemiei de gripă porcină

Ca urmare a epidemiei de gripă porcină, în Mexic, Biserica Adventistă a luat deja măsuri pentru a reduce probabilitatea răspândirii acesteia în instituțiile și bisericile sale.

În cele patru mari regiuni din Mexic au fost anulate serviciile de închinare în 2.571 de biserici și au fost suspendate cursurile a 230 de școli și a celor două universități adventiste, ca urmare a ordinului guvernului de a anula întrunirile mari și a închide toate școlile publice și private până pe data de 6 mai.

„Am transmis informațiile [administrative locale], pastorilor și membrilor bisericii pentru a lua măsuri de precauție

adecvate și a aștepta să li se comunice când se vor relua serviciile de închinare”, a spus Tomas Torres, președintele Bisericii din partea centrală a Mexicului. Torres a spus că au fost anulate și taberele, convențiile și călătoriile în afara țării datorită amenințării gripei: „Luăm măsurile necesare pentru a acorda ajutor în cazul în care situația se înrăutățește.”

Gripa porcină are simptome asemănătoare gripei obișnuite, raportează responsabilii din sistemul sanitar.

Cezar Gomez, președintele Bisericii din regiunea Inter-Oceania, a spus că celor peste 155.000 de membri din regiunea sa li s-a amintit să ia măsuri preventive pentru a nu se îmbolnăvi.

„Am informat bisericile, în cea mai mare parte structurate în grupuri mici, să se întâlnească în grupuri până când bisericile vor fi redeschise”, a spus Gomez.

De asemenea, liderii bisericilor din toată țara au suspendat serviciile de închinare și evenimentele, recomandându-le membrilor bisericii să urmeze instrucțiunile Ministerului Sănătății din Mexic.

Universitatea Adventistă Montemorelos și-a închis, de asemenea, porțile, pentru mai mult de 20.000 de studenți, până pe data de 6 mai. Conducătorii școlii au spus că acțiunea este preventivă, nefiind raportat niciun caz de gripă porcină în statul Nuevo Leon, din nord-estul țării. „Suntem îngrijorați cu privire la o posibilă epidemie, dar comunitatea universității a fost informată cu privire la

măsurile de precauție pe care trebuie să le ia dacă apar simptome, iar spitalul nostru slujește comunității ca de obicei”, a spus Ismael Castillo, președintele universității.

Deși anumite birouri și servicii încă operează în universitate, serviciile de închinare se vor desfășura cu ușile închise și vor fi transmise prin rețeaua de televiziune a universității și prin internet.

Liderii Bisericii din regiunea Inter-America urmăresc evoluția epidemiei în Mexic, țară ce găzduiește aproximativ 500.000 de advențiști. „Suntem îngrijorați pentru credincioșii noștri din Mexic și am comunicat constant cu liderii bisericii de acolo”, a spus Israel Leito, președintele Bisericii din regiunea Inter-America.

Epidemia de gripă ar putea afecta întrunirea Comitetului Executiv al regiunii Inter-America, programată luna viitoare la sediul din Miami. Leito a spus că se iau în considerare alte opțiuni pentru cazul în care se vor restricționa călătoriile în Statele Unite din Mexic și America Centrală.

Conducerea, aflată la sediul Bisericii Adventiste, urmează protocolul și monitorizează evoluția epidemiei. La sediul din Silver Spring, Maryland, Statele Unite, lucrează mai mult de 800 de angajați, mulți dintre aceștia călătorind în alte țări.

„Luăm măsurile necesare aici în timp ce încercăm să nu creăm temeri inutile”, a spus Orville Parchment, asistentul președintelui Bisericii Adventiste.

S T I R I

Informează-te de la sursă!

Motto-ul campaniei de promovare: „Informează-te de la sursă”, a fost ales pentru a sublinia caracterul oficial al site-ului www.adventist.ro. Toate persoanele interesate vor găsi aici informații cu privire la convingerile advențiștilor de ziua a șaptea, resurse pentru studiul personal, un calendar de evenimente, precum și declarații oficiale cu privire la anumite evenimente din viața bisericii sau societății.

„Trebuie să recunoaștem că de-a lungul timpului au fost numeroase ocazii în care Bisericii Adventiste i s-au atribuit convingeri sau vederi neconforme cu realitatea, iar capacitatea de reacție a fost limitată în domeniul online. Practici, vederi și poziții personale au fost interpretate și confundate (uneori chiar mediatizate intenționat în discursul public) cu practici acceptate sau poziții oficiale ale bisericii”, a declarat Viorel Dima.

Fiecare blog, site personal sau aparținând unei instituții adventiste este important să promoveze site-ul oficial. Valoarea acestui gest simplu este inestimabilă. Prieteni sau cititori întâmplători vor avea acces la informațiile oficiale pe care le pot

compara ulterior cu alte informații sau prejudecăți promovate de-a lungul timpului. Iată cum poți promova www.adventist.ro

- Postează pe site-urile și blogurile tale unul dintre modele de banner disponibile la adresa <http://adventist.ro/pressroom/promovare-site.html>
- Postează pe site-urile și blogurile tale un link către www.adventist.ro
- Preia pe site-urile și blogurile tale știrile Info Adventist, Revista Presei sau secțiunea de Anunțuri prin tehnologia RSS. Aceasta îți va aduce regulat un conținut nou și actual pe site, deoarece informațiile apar instantaneu.
- Recomandă-le prietenilor tăi acest site sau diferite materiale, cum ar fi: Biblia pentru telefonul mobil, Biblia audio, Comentarii biblice și altele, trimițându-le un mesaj.
- Descarcă un afiș, tipărește-l și afișează-l la avizierul bisericii locale. Modelul poate fi descărcat accesând pagina <http://adventist.ro/pressroom/promovare-site.html>
- Recomandă-le membrilor bisericii tale să folosească www.adventist.ro ca sursă primară de informații.

Conferința globală pentru sănătate și stil de viață în asistența primară – Geneva, Elveția, 6-11 iulie 2009

Cadrele medicale adventiste și neadventiste sunt invitate la acest eveniment organizat de Departamentul Sănătate al Conferinței Generale. În cadrul acestuia vor fi susținute peste 250 de prezentări de către 100 de specialiști din mai multe țări.

Obiectivele acestei conferințe sunt:

1. Să definească rolul organizațiilor religioase în intensificarea sprijinului pentru: Obiectivele de Dezvoltare a Mileniului (ODM), inițiativa de la Alma Ata a Organizației Mondiale a Sănătății, US Healthy People 2010 și Inițiativele de Sănătate Europene.

2. Să faciliteze creșterea parteneriatelor existente și a celor noi în furnizarea serviciilor de sănătate.

3. Să doteze personalul medical pentru utilizarea practicilor bazate pe dovezi în vederea îmbunătățirii sănătății comunității din care fac parte.

4. Să evidențieze relația dintre stilul de viață și asistența medicală primară.

5. Să definească standardele actuale de îngrijire și bună practică medicală. Conferința este găzduită în prima zi, 6 iulie, de sediul OMS din Geneva.

În următoarele zile se va desfășura la Universitatea din Geneva. Pentru informații detaliate despre eveniment și înscriere, vizitați site-urile www.asociati-asanata.ro și www.healthlifestyleconf.com

(Teodora Goran)

CONSTANTIN VASILE

(23 august 1930 – 9 martie 2009) se

naște ca al treilea copil în familia Stelian Petcu Vasile și își petrece copilăria în orașul natal, Alexandria. După terminarea școlii elementare și apoi cea comercială, cunoaște credința adventistă și pășește în apa botezului împreună cu întreaga familie în iulie 1948, fiind botezat de fratele pastor Iorga. În anul 1952 intră în rândurile armatei române și, datorită păzirii Sabatului, este trimis la Batalionul Disciplinar Caracal, unde este condamnat la 2 ani de închisoare.

După ce în copilărie a contactat un reumatism articular, în perioada detenției boala s-a complicat cu o afecțiune cardiacă, de care a suferit toată viața, fiind și cea care i-a cauzat decesul. După eliberarea din detenție, urmează Seminarul Teologic - București, între anii 1954 și 1958, fiind șef de promoție. În 1959 se căsătorește cu Elena Dumitrescu, iar în 1961 se naște singurul copil, Dan.

În 1968 preia primul district pastoral la Turnu-Măgurele, iar în decembrie 1973 este mutat la Buzău, unde slujește în toate districtele județului până la pensionare. După pensionare, este reactivat timp de 5 ani și continuă să activeze cu râvnă, răspunzând la toate solicitările Conferinței Munte-nia, până ce boala l-a răpus. După o scurtă suferință, adoarme cu speranța întâlnirii cu Hristos la ziua învierii.

MELANIA ENE

Cu profundă durere, dar și mângâiați de speranța învierii, anunțăm încetarea din viață a soriei Melania Ene, membră a Bisericii A.Z.Ș. București - Tei. S-a născut la data de 28 iulie 1955, în familia Ivan, satul Sitaru, comuna Grădiștea, jud. Ilfov. La vârsta tinereții a ales să trăiască frumos, dedicându-și viața Domnului Hristos și implicându-se în activitățile misionare și de diaconie din comunitățile: Bucureștii Noi (Crinul) și mai apoi în București - Tei.

În anul 1975, sora Melania Ivan și fr. Ene Victor s-au căsătorit, formând o familie puternică și binecuvântată de Tatăl ceresc cu doi copii (Carmen și Cristi). Sora Melania a fost o persoană dinamică, dornică să se implice în slujirea semenilor.

De câțiva ani, o boala necruțătoare și-a făcut simțită prezența în trupul dumneaei. Fiind din fire o luptătoare, s-a încrezut puternic în Domnul, și-a cercetat foarte serios viața, dar, mai ales, a căutat să încurajeze pe oricine o vizita sau o întreba despre starea sănătății ei.

Am simțit cu toții, cei care am cunoscut-o, cum Bunul Dumnezeu a pregătit-o și a folosit-o ca o binecuvântare pentru mulți, mai ales vecinele. Inima soriei Melania Ene a încetat să bată duminică, 19 aprilie 2009, iar în data de 21 aprilie a fost condusă la locul de odihnă, cu nădejdea revederii la învierea celor drepți la revenirea Domnului Hristos.

Ș T I R I

Avocat adventist numit consilier pe probleme religioase al administrației Obama

Un adventist de ziua a șaptea va ajuta administrația președintelui Statelor Unite să ia în considerare comunitățile religioase în luarea deciziilor politice, a anunțat de curând Casa Albă.

Administrația Obama l-a numit pe Paul Monteiro, avocat și fost angajat al Senatului, pentru a sluji în funcția de consilier pe probleme religioase în cadrul Departamentului Liaison and Intergovernmental Affairs. „Președintele este preocupat de luarea în considerare a perspectivei comunităților religioase în debaterile [politice] – de la asistența medicală la reforma educațională, imigrare și cercetare științifică – nu doar de implicarea lor după luarea deciziei”, a spus Monteiro.

Paul Monteiro, absolvent în 2007 al Facultății de Drept a Universității Harvard din Washington, D.C., a ajutat la coordonarea asistenței religioase în Illinois în timp ce lucra în capitală pentru senatorul Obama. La începutul anului 2007, Monteiro s-a alăturat personalului Senatului în Chicago pentru a susține candidatura pentru președinție a lui Obama, mai apoi

ajutând la organizarea serviciului rugăciunii inaugurale naționale. În noul post, Paul Monteiro participă la evenimente și întâlniri cu reprezentanți ai diferitelor organizații și confesiuni, semnalând problemele lor Birourilor și agențiilor responsabile.

„Ne numim 'ușa de la intrare' a Casei Albe”, a spus el.

Implicarea organizațiilor publice și nonprofit – atât seculare, cât și religioase –, care sunt interesate de deciziile politice, este una dintre prioritățile administrației Obama, a spus Joshua DuBois, director al White House Office. „Președintele Obama recunoaște faptul că guvernul nu poate realiza singur schimbarea de care America are nevoie”, a spus DuBois. „Paul Monteiro este hotărât să atingă acest scop.”

O parte din rolul său constă în „reflectarea dragostei și respectului” pe care creștinii sunt chemați să le arate tuturor celor cu care interacționează, a spus Monteiro, care s-a alăturat de curând Bisericii Adventiste după ce a participat la studii biblice cu un prieten. Paul Monteiro a crescut în Maryland, în apropierea unei numeroase comunități adventiste în care a ascultat pentru prima dată credințele și valorile bisericii.

Un Dumnezeu al luminii

BEATRICE LĂPĂDAT

Așa cum se știe, Dumnezeu a creat soarele pentru bucuria oamenilor, pentru ca diminețile să le înceapă cu inima scăldată de bucurie, pentru ca florile să crească nobile și nestingherite. Viața fără soare este tristă și rece, iar oamenii din Solaria, o îndepărtată țară din Orient, păreau să știe prea bine acest lucru și Îi mulțumeau Părintelui ceresc pentru că erau, cum credeau ei, cei mai binecuvântați oameni de pe planetă: noaptea dura extrem de puțin, iar frigul nu îi vizita niciodată.

De asemenea, aici avea loc o întâmplare pe cât de unică, pe atât de impresionantă în splendoarea sa. O dată pe lună se organizau „Serbările Luminii”, căci de douăsprezece ori pe an, soarele dădea un spectacol cu totul grandios: lucirile și reflecțiile sale în apă îi uimeau chiar și pe cei mai învățați oameni de știință. În apă, razele soarelui se reflectau în doar câteva minute, în mii de culori, ce se schimbau la câteva secunde. De la mov-aprins până la un roșu de catifea, toți erau uimiți în fața acestei minuni inexplicabile, care era cel mai frumos dar al lui Dumnezeu pentru oamenii din acea țară.

După ce acest spectacol al bucuriei de a trăi se încheia, toți oamenii participau la o masă plină de bogăție, fie că erau săraci, fie că erau înstăriți. Cei mai talentați muzicieni compuneau cântece special pentru acea ocazie, iar bătrânii poeți laudau în stihurile lor lungi și rafinate bunătatea Domnului, care le trimitea de douăsprezece ori pe an această minune. Și toți știau că

lumina aceasta este doar un mic semn al luminii infinite care e în Dumnezeu și pe care acum nimeni nu o poate vedea decât ca într-o oglindă.

Mulți ani au trecut la fel în această curgere plăcută și sănătoasă. Străinii începeau să participe din ce în ce mai des la aceste serbări, pentru a-și desfăta ochiul și pentru a-și umple inima cu bucurii nespuse.

Într-o zi însă, un rege tiranic, din alt ținut, a cucerit regatul plin de soare. El era hotărât să distrugă frumoasele serbări ale noilor săi supuși, căci era convins că toate acestea nu înseamnă decât risipă de bani și de timp: nu e mai bine ca în timpul acela oamenii să muncească în folosul visteriei sale, în loc să stea degeaba și să cânte întruna trei zile și trei nopți? Oamenii aproape că s-au îmbolnăvit de tristețe la aflarea acestor hotărâri și nimic din domnia noului stăpân nu era așa cum trebuie. Chiar în ziua încoronării sale, oamenii din Solaria au trăit ceva cumplit, care le era complet necunoscut – negura și ceața. Soarele era ascuns ochilor lor, ceea ce pe rege îl încânta negreșit.

– O, așa îmi place! Vai, cât de dor îmi era să fie vremea ca la mine acasă! Dacă ar și ploua, să fie noroi pe jos, o, cât de fericită ar fi inima mea!

Unii dintre oamenii pentru care frigul neobișnuit era de nesuportat au murit. Alții au devenit pur și simplu foarte triști, pierzându-și speranța în Dumnezeu și în minunile Sale. Copii sau bătrâni, toți se tânguiau când amintirea luminoaselor zile trecute își făcea loc în inimile lor frânte.

Așa au trecut foarte mulți ani și așa se făcea că unii, care aveau trei ani la sosirea regelui celui crunt, acum ajunseseră oameni în toată firea și uitaseră cum arată soarele, iar toți care își mai

aminteau de splendoarea jocului razelor de soare în apele de cristal muriseră de mult. Singurul mulțumit era regele, care nu se sătura nicicând de ploaie și de nori, căci numai o astfel de vreme era după placul inimii sale negre.

Într-o zi, pe când toți supușii munciau din greu, au început să vadă lângă ei ceva ciudat – era propria umbră, înaltă și clară. Câțiva bătrâni au înțeles imediat:

– Este soarele! Este soarele pe care ni l-a trimis Dumnezeu iar!

Toți priveau înmărmuriți către cer, plini de emoție și cu ochii în lacrimi, mișcați de dansul grațios al obiectului galben și perfect rotund care luase în stăpânire cenușul cer.

O fetiță stătea însă deoparte și plângea.

– Nu mai plânge, copilule, bucură-te cu noi!

– Mă bucur, spuse ea printre suspine. Mă bucur, dar plâng de emoție pentru că Dumnezeu a răspuns rugăciunilor mele! Bunica mi-a povestit mereu despre măreția și frumusețea soarelui, iar eu m-am rugat ca Dumnezeu să îl aducă din nou în țara noastră și să îl văd și eu măcar o dată!

În tot acel ținut întins, nimeni, în afara acelei fetițe simple, nu mai îndrăznea să se roage pentru această minune. Ea era singura care nu își pierduse speranța și credința în Domnul, iar El a ascultat-o.

Înutil să vă mai povestesc, dragi copii, că regele, imediat ce a ieșit pentru a vedea minunea, a pierit, căci oamenii răi și întunecați nu suportă lumina soarelui, așa cum nu o suportă nici pe a Domnului.

Solaria și-a recăpătat, prin credința micuței, veselia și faima, iar cântecele și poeziile de la noile serbări erau acum cu mult mai încântătoare și luminoase față de cele dinaintea sosirii regelui care nu era iubit de soare.

„Dacă Mă iubiți...”

In general, oamenii nu reușesc să iubească și să prețuiască bunătatea ascunsă, abia sesizabilă a lui Dumnezeu. În felul acesta, ei dovedesc că sufletul lor nu-L percepe pe Dumnezeu ca Mântuitor și că nici nu pot să manifeste o iubire reală față de adevăr; astfel, mântuirea devine mai prețioasă decât Mântuitorul; darurile lui Dumnezeu, mai importante decât Dătătorul; lucrurile create, mai de preț decât Creatorul. Nu Dumnezeu le este Mântuitor, ci doar bunurile Sale – adică El este privit ca robul lor.” (Martin Luther)

Darul este mai important pentru noi decât Dătătorul? Oare cum este viața noastră creștină? Care este interesul sau motivația noastră în ascultarea poruncilor lui Dumnezeu? Oare suntem conduși de interesele egocentrice sau dorințele unor avantaje personale?

Există oameni religioși care își exercită propria credință doar ca să poată depăși obstacolele vieții; probabil au încercat multe, ca până la urmă să fie dezamăgiți, iar astfel credința a devenit refugiu lor pentru a beneficia de darurile cerești ale lui Dumnezeu. În majoritatea cercurilor creștine, această atitudine este o formă curentă de trăire și practică. Cu toate acestea, să vedem care este singura motivație adevărată pentru ascultare și practica credinței în accepțiunea Mântuitorului: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” (Ioan 14,15)

Isus nu poate fi urmat decât în acest fel. Uneori, ascultarea este forțată, artificială, iar rezultatul este un creștinism formal și superficial. Așa se face că suntem dispuși să oferim: valori materiale, viață și fapte morale, doar în măsura în care beneficiem de binecuvântările lui Dumnezeu.

Însă Dumnezeu are alte așteptări din partea creaturilor Sale:

- „Căci bunătate voiesc, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot!” (Osea 6,6)
- „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” (Matei 22,37)

Se înțelege aici faptul că din iubire îmi ofer toată ființa. Doar atracția dragostei Sale declanșează în noi o reciprocitate a iubirii. „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Rom. 5,8)

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu...” (Ioan 3,16) Dumnezeu „a dat pe singurul Său Fiu”, iar fiecare credincios care s-a convertit în mod sincer răspunde prin predarea propriei vieți în fața iubirii nemeritate. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” (Gal. 2,20)

Creștinul poate să preia o orientare greșită, dacă îi lipsește relația personală de iubire față de Hristos și se va focaliza pe darurile Sale. Satana însuși oferă lucruri tangibile și pe moment realizabile. Chiar și lui Isus I-a oferit întreaga bogăție și glorie a lumii, spunând: „Toate aceste lucruri ți le voi da ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.” (Matei 4,9)

Aceeași metodă este folosită de el cu mult succes și astăzi, prin faptul că oferă avantaje lumești, valori materiale, plăceri, speranța vindecării pentru cei bolnavi. Deoarece darurile sale sunt atractive și pe moment realizabile, adeseori omul devine victima lui Satana.

Isus ne oferă posibilitatea relației personale cu noi. Lipsită de acest aspect, religiozitatea este autoamăgire. (Mat. 7,21-23)

El ni se adresează în felul următor: „Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te! Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” (Apoc. 3,19.20)

În fiecare zi, să-I permitem Dătătorului să intre în inima noastră. Numai prin prezența Persoanei Sale viața noastră va cunoaște lumina, puterea cerească, bucuria, pacea și vindecarea. În veșnicie, prezența lui Hristos, părtășia personală cu El vor fi cel mai mare dar, iar cei mântuiți „Îl vor urma pe Miel oriunde merge El” (Apoc. 14,4). „Dumnezeu ar dori să înțelegem cât de autentică și tandră este tânjirea (dorul) Lui după noi. Slujirea izvorâtă din iubire este cea mai frumoasă închinare. Să nu avem în vedere recompensa, ci actul slujirii, cu toate acestea, bunătatea manifestată în acest spirit nu va rămâne nerăsplătită.” (Ellen White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 81)

Csabai Gyula-László este președintele Conferinței Transilvania de Sud.

INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST

Admitere 2009

Instruiește
mințea

Transmite
valori

Afirmă
credința

INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST

Șos. Decebal, nr. 11-13, Cernica

077035, jud. Ilfov, România

Telefon/Fax: (+40) 021-369 53 50; (+40) 0744-68 51 23

E-mail: secretariat@institutadventist.ro

www.institutadventist.ro

Programe de studii:

Master of Arts in Religion (Andrews University)

- » Durata studiilor: 2 semestre / 1 an, cursuri de zi
- » Program de studii în limba engleză

Perioada admiterii: 15-30 iunie

Teologie adventistă pastorală *Pastoral Theology*

- » Durata studiilor: 8 semestre / 4 ani, cursuri de zi
- » Diploma acordată: licență în teologie

Sesiunea de vară: înscrieri: 6-13 iulie
examene: 14-15 iulie

Asistență socială - *Social Work* - program acreditat prin H.G. 922/2008

- » Durata studiilor: 6 semestre / 3 ani, cursuri de zi
- » Diploma acordată: licență în asistență socială

Sesiunea de vară: înscrieri: 13-20 iulie
interviu: 21 iulie

Pedagogia învățământului primar și preșcolar *Pedagogy*

- » Durata studiilor: 6 semestre / 3 ani, cursuri de zi
- » Diploma acordată: licență în științe ale educației

Sesiunea de vară: înscrieri: 13-21 iulie
interviu: 22 iulie

Limba și literatura română - Limba și literatura engleză *Language and literature*

- » Durata studiilor: 6 semestre / 3 ani, cursuri de zi
- » Diploma acordată: licență în filologie

Sesiunea de vară: înscrieri: 13-22 iulie
interviu: 23 iulie

Continuă să înveți!